curieruladventist.ro

Curierul Adventist

AUGUST 2019: CUM TRATEAZĂ BIBLIA PROBLEMA PĂCATULUI + PRIVEȘTE ȘI VEI TRĂI! + CONDUCĂTORII BISERICII, ÎNDEMNAȚI SĂ AIBĂ UN STIL DE VIAȚĂ SĂNĂTOS + CELE ȘAPTE RUGĂCIUNI DIN CARTEA LUI DANIEL + PERFECȚIUNEA – VIRTUTE SAU PĂCAT + CHIAR CONTEAZĂ STILUL DE VIAȚĂ?

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

PILONII COMUNICĂRII EFICIENTE

Transmiterea Evangheliei veșnice unui public în continuă schimbare

CA_august_2019.indd 1 7/16/2019 3:18:37 PM

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole şi ştiri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul şi să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

În cadrul Consiliului anual ADRA din Iordania, din luna februarie 2019, ADRA a lansat o nouă campanie globală de informare şi conştientizare asupra nevoii de educaţie **„Fiecare copil. Din fiecare loc. La şcoală.” (Every child. Everywhere. In school.)**. Campania este un apel urgent, condus de adventişti, adresat liderilor din întreaga lume pentru a se asigura de faptul că fiecare copil, din fiecare loc, indiferent de rasă, vârstă, naţionalitate, gen, religie sau origine, are dreptul, participă la şcoală şi îşi completează educaţia pentru a-şi putea îndeplini potenţialul deplin dat de Dumnezeu.

Campania **„Fiecare copil. Din fiecare loc. La şcoală”** urmăreşte să colecteze un milion de semnături până în anul 2020, prin eforturi, în colaborare cu Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea, astfel încât liderii mondiali să ia măsuri pentru ca fiecare copil să beneficieze de o educaţie de calitate şi să trăiască liber de exploatare, liber de sărăcie sau de diferenţa dintre generaţii.

Pentru a semna petiţia, puteţi accesa: **https://inschool.adra.org/petition**.

Pentru mai multe detalii, puteţi accesa:
http://adra.ro/stiri/semneaza-si-tu-petitia-adra-fiecare-copil-din-fiecare-loc-la-scoala.html.

ADRA

Anul XCVI, AUGUST 2019. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Coordonator ediţie limba maghiară Ernest Szasz; Consultanţi: Aurel Neaţu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Paşca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoş Muşat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viaţă şi Sănătate, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

„CRED ȘI-L ASCULT”

„DAVID A ÎNTREBAT PE DOMNUL... DOMNUL I-A RĂSPUNS...” (2 SAMUEL 2:1).

Cheia succesului în misiune, deși nu omite cultivarea aptitudinilor de a comunica cu ceilalți, este în primul rând aptitudinea de a comunica la orice pas cu Dumnezeu.

O simplă analiză a biografiei lui David, omul după inima lui Dumnezeu (1 Samuel 13:14), scoate în evidență un obicei devenit conduită obligatorie: acela de a apela mereu la sfatul Domnului. Pentru David, definiția succesului este consultare cu Domnul la orice pas. Nu doar pentru situațiile noi, dar chiar și în cele pentru care primise îndrumare în experiențele anterioare.

După ce obținuse o victorie asupra filistenilor urmând indicațiile primite (2 Samuel 5:17-21), David Îl întreabă din nou pe Domnul ce trebuie să facă, deși era același inamic, iar locul confruntării era același (v. 22-25). De această dată, victoria era legată de „un vuiet de pași în vârful duzilor” (v. 24).

„Când vei auzi” (v. 24) – sună indicația divină. Omul lui Dumnezeu trece la acțiune doar după ce aude semnalul lui Dumnezeu. Domnul Isus Își descrie urmașii ca având această aptitudine: „Oile Mele ascultă glasul Meu” (Ioan 10:27). Pentru credinciosul autentic, comuniunea cu Dumnezeu devine mai mult decât obișnuință: este încredere și ascultare fără rezerve.

Este absurd (lat. *absurdus* – *fără ton*) să avem o agendă încărcată cu lucruri bune și să avem succes puțin sau deloc. Să ne întoarcem la David: „Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort” (2 Samuel 7:2). Cine nu ar felicita un om care gândește așa?! A făcut-o și Natan, profetul (v. 3). Însă Cerul are altă perspectivă și alte planuri (v. 12, 13), iar David ascultă din nou, deși mult și-ar fi dorit să fie cum gândea el. Nu avem noi mandatul de a duce Evanghelia până la marginile lumii (Matei 28:19; Faptele 1:8)? Nu putem câștiga niciun suflet fără a întreba pe Domnul de fiecare dată: unde, când, cum. Deși trecuseră prin Ziua Cincizecimii, Petru și Ioan au nevoie de indicații specifice și categorice pentru evanghelizarea samaritenilor și a sutașului Corneliu (Faptele 8, 10).

Experiențele din trecut sunt valoroase, succesul deja obținut ne dă curaj pentru noi inițiative, însă noile biruințe urmează numai după noile indicații primite de Sus. Comunicarea cu Dumnezeu este un prezent continuu pentru misionarul de succes. El întreabă mereu și Domnul îi răspunde mereu. Noi detalii apar pe frontul misiunii, și despre evanghelist, și despre cel evanghelizat. Urechile mele și urechile tale trebuie să audă tot timpul glasul Duhului indicându-ne drumul (Isaia 30:21). Este absurd să fiu uns de Domnul și să ajung la vrăjitori, ca Saul, pentru că nu mai aud niciun sunet dinspre Cer (1 Samuel 28:6).

Victoriile câștigate pe frontul lăuntric al sufletului nostru sunt mai mari decât cele câștigate în exteriorul nostru (Proverbele 16:32). „Lupta împotriva eului este cea mai mare și cea mai grea luptă dintre câte s-au dus vreodată. Capitularea eului, supunerea totală față de voia lui Dumnezeu implică, în mod inevitabil, o luptă. Înainte de a fi înnoită în sfințenie, inima trebuie să I se supună lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Calea către Hristos*, p. 33)

„Cred în Domnul Isus/ Și în toate-L ascult,/ De lumină e plin drumul meu...” (*Imnuri creștine*, 219) ■

Teodor Huțanu, redactor-șef *Curierul Adventist*.

CUPRINS

3 **Editorial**
Teodor Huțanu
„Cred și-L ascult”

4 **Misiune**
Adventist World
Martin Doblmeier
Pilonii comunicării eficiente
Transmiterea Evangheliei veșnice unui public în continuă schimbare

9 **Experiențe**
Vasilica Gheorghe
Casa Domnului din Căscioarele

10 **Eveniment**
Verebi László
Voi cânta Domnului, căci Şi-a arătat slava!

12 **Spiritual**
Emilian Niculescu
Cum tratează Biblia problema păcatului

14 **Biografii**
Cristian Trenchea
James White (3) – Privește și vei trăi!

16 **Universitatea Adventus**
Emanuel Sălăgean
Primul examen de licență organizat la Universitatea Adventus din Cernica: 24–27 iunie 2019

20 **Reflecții**
Ştefan Radu
Iacov și Israel

22 **Știri**
Conducătorii bisericii, îndemnați să aibă un stil de viață sănătos

24 **Predică**
Traian Aldea
Cele șapte rugăciuni din cartea lui Daniel

27 **Teologie**
Florin Lăiu
Perfecțiunea – virtute sau păcat

30 **Sănătate**
Adventist World
Peter N. Landless
Zeno L. Charles-Marcel
Chiar contează stilul de viață? Nu sunt suficiente medicamentele care țin tensiunea arterială în limite normale?

31 **Pagina copiilor**
Alina Chirileanu
Proverbe din Scripturi

CA_august_2019.indd 3 7/16/2019 3:18:55 PM

PILONII COMUNICĂRII EFICIENTE

TRANSMITEREA EVANGHELIEI VEȘNICE UNUI PUBLIC ÎN CONTINUĂ SCHIMBARE

*Acest articol, preluat din **Adventist World**, reprezintă un fragment dintr-un mesaj prezentat de producătorul creștin de film, Martin Doblmeier, pe data de 16 octombrie 2015 la Convenția Societății Specialiștilor Adventiști în Comunicare, organizată de Diviziunea America de Nord. Prieten al adventiștilor, renumitul și premiatul producător de filme documentare Martin Doblmeier a realizat trei filme despre domeniile sănătății și educației adventiste.*

În vara aceasta (2015) am avut privilegiul de a participa pentru a doua oară la sesiunea Conferinței Generale, în San Antonio. Nu sunt adventist, dar sunt creștin și sunt binecuvântat să am prieteni și asociați adventiști, alături de care am lucrat de-a lungul timpului. Am ajuns să iubesc sincer această biserică și oamenii care o compun.

În San Antonio am fost profund impresionat să văd oameni care au venit din toată lumea să se bucure și să se închine împreună, sub același acoperiș. A fost chiar o experiență emoționantă să văd steagurile atâtor țări și parada națiunilor. Cât de mândri erau toți cei care făceau parte din ea... inclusiv eu.

ÎNTR-O LUME APARENT ÎN CONTINUĂ SCHIMBARE, RELIGIA POATE OFERI SIGURANȚĂ, STABILITATE ȘI CONFORT.

Asemenea vouă, și eu sunt specialist în comunicare, vorbind altora despre credința în Dumnezeul cel viu care lucrează în lumea noastră. În calitate de specialiști în comunicare ai Bisericii Adventiste, misiunea voastră nu este deloc una ușoară. Însă cred cu tărie că trimiterea de a merge dincolo de granițele bisericii voastre, către lumea întreagă, a devenit o provocare și mai mare în urma întâlnirii din San Antonio.

Adevăruri veșnice

Lucrarea de a transmite altora convingeri religioase – de multe ori asociate cu aspecte politice sau cu chestiuni sociale – nu este deloc ușoară. De regulă, oamenii se îndreaptă spre religie deoarece acesta este un domeniu care pare a fi neschimbător. Într-o lume aparent în continuă schimbare, religia poate oferi siguranță, stabilitate și confort.

Ironia este aceea că omul este într-o continuă stare de schimbare. Priviți numai la schimbările produse în societatea noastră în decursul ultimelor generații. Privind prin prisma acestor schimbări, religia pare ceva atât de rigid, încât este chiar

CA_august_2019.indd 4 7/16/2019 3:18:56 PM

Martin Doblmeier este producător de filme documentare și președinte al Journey Films, fondat în Alexandria, Virginia.

regresivă, iar uneori represivă. Carl Jung a făcut la un moment dat referire la religie ca „sistem al nefericirii".

Studiul Pew asupra religiei relevă faptul că segmentul în creștere în rândul populației religioase este acea categorie de oameni care nu mai optează să se identifice cu vreo religie tradițională. Astăzi, mai ales în rândul unei generații de tineri, mai rar vei auzi „sunt catolic", sau „sunt episcopal", ci vei auzi, în schimb „sunt spiritual, dar nu religios".

Cei care au declarat că nu au nicio apartenență religioasă au fost numiți „anonimi". Adesea, cauza distanțării de comunitatea religioasă este vreo experiență neplăcută avută cu o anumită biserică sau cu o persoană din biserică ori din conducerea acesteia. Unii s-au alăturat mai multor biserici și apoi le-au părăsit fără vreun motiv.

Grupările religioase în sine nu sunt în totalitate vinovate. Este de la sine înțeles faptul că în cultura actuală angajamentul și dedicarea sunt deja concepte de domeniul trecutului. Ne schimbăm locul de muncă și chiar cariera, ca niciodată până acum. Ne mutăm dintr-un oraș în altul. Nu mai suntem devotați căsniciei ca în vremurile de demult. Ne e greu chiar să păstrăm un abonament pe doi ani la o rețea de telefonie.

Cum poate o biserică să se aștepte să supraviețuiască, cu atât mai puțin să crească, într-un astfel de climat social care nu promovează angajamentul?

Nevoia universală de ascultare

Această biserică – Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea – sărbătorește creșterea ei cu 6 milioane de membri de la ultima Sesiune a Conferinței Generale din 2010, un număr considerabil, ținând cont de declinul, adeseori foarte abrupt, al altor confesiuni. Trebuie, de asemenea, amintit faptul că în aceeași perioadă de timp, biserica a pierdut mai bine de 3 milioane de membri. Pentru mine, acesta este un număr critic.

Pot fi o mulțime de motive care au dus la această pierdere: deces, mutările dese dintr-un oraș în altul datorate culturii tranzitorii în care trăim. Dar cum se face că mulți dintre ei s-au alăturat acestei comunități, au venit la ușa acestei biserici și, ulterior, din anumite motive, au devenit nemulțumiți și au ajuns să o părăsească? Au intrat pe ușă cu speranțe și nevoi care, din diferite motive, au rămas fără vreun răspuns și nesatisfăcute.

Eu aș întreba biserica: „Nu cumva se pune prea mult accentul pe predici, botezuri și este prea mare preocuparea de a aduce oameni noi în biserică și prea puțin se ia în calcul problema păstrării acestor oameni în biserică după ce au fost aduși? Nu cumva se acordă prea multă atenție statisticilor și prea puțină satisfacerii nevoilor spirituale ale oamenilor?"

Însuși Hristos a predicat, însă Și-a luat timp să și asculte. Nu ar fi întrebat: „Voi cine credeți că sunt Eu?" dacă nu ar fi fost preocupat să asculte și răspunsul.

Cu cât lucrez și cu cât studiez mai mult, cu cât citesc și încerc să îmi aprofundez credința, cu atât observ că trebuie să acord o importanță deosebită lucrării practice de a asculta. Ascultarea este o artă ce s-a pierdut în cultura noastră. Țipăm și strigăm unul la celălalt ca și cum cel care strigă mai tare înseamnă că are și dreptate.

Vă străduiți și întoarceți pe toate părțile conceptul de *piloni ai comunicării eficiente*, însă ceea ce aș vrea să adaug este că, pentru mine, comunicarea eficientă nu reprezintă un monolog, nu este o comunicare în sens unic, ci este un schimb de informații cu privire la caracterul nostru uman. În cadrul acestei conectări, la un nivel foarte profund, dacă asculți cu atenție, experiențele pe care sperăm să le avem și să le mărturisim vor veni de la sine. Vor ieși la suprafață, pentru că ele reflectă ceva din universalitatea caracterului nostru uman pe care toți îl avem. La acest nivel vei avea cele mai interesante experiențe.

În calitate de specialiști în comunicare, atunci când istorisești modul în care Dumnezeu lucrează în viețile altora și împărtășești altora aceste experiențe, ele nu mai rămân doar experiențele tale, ci devin mult mai mult decât atât. Ele ajung să fie un adevăr sfânt pus în mâinile tale. Și se așteaptă ca, prin modul în care tu mânuiești acest adevăr, prin modul în care tu îl transmiți mai departe, oamenii să înceapă să vadă dincolo de suprafață, ceea ce poate fi numit un mister adânc – locul în care Îl pot afla cu adevărat pe Dumnezeu.

ÎNSUȘI HRISTOS A PREDICAT, ÎNSĂ ȘI-A LUAT TIMP SĂ ȘI ASCULTE. NU AR FI ÎNTREBAT: „VOI CINE CREDEȚI CĂ SUNT EU?" DACĂ NU AR FI FOST PREOCUPAT SĂ ASCULTE ȘI RĂSPUNSUL.

CA_august_2019.indd 5 7/16/2019 3:18:57 PM

Inimi smerite

Pentru mine, unul dintre pilonii acestei lucrări este umilința. Când aceasta se pierde – și întotdeauna există riscul de a o pierde –, devii o barieră în calea vestirii corecte a Evangheliei în lumea noastră.

Umilința este benefică sufletului. În timp ce realizam primele două filme adventiste, stând lângă doctori și asistenți medicali care lucrau, am simțit o umilință deosebită. Eu nu am capacitatea de a așeza la loc osul de la o mână ruptă, nu pot să cos o rană deschisă sau să pun un diagnostic la vreo boală gravă. Însă ce pot face este să povestesc despre ei și promit să folosesc cele mai bune metode de care dispun pentru a face acest lucru. Acesta cred eu că este lucrul pe care Dumnezeu îl cere de la mine. Nucleul unei bune comunicări este ca niciodată să nu pierzi din vedere sentimentul de umilință.

ÎN TIMP CE LUCREZI PENTRU CEILALȚI DESCOPERINDU-LE TAINE ASCUNSE, OBSERVĂ FAPTUL CĂ ACESTEA ÎȚI SATISFAC ȘI PROPRIILE TALE NEVOI ȘI ÎȚI POTOLESC FOAMEA SPIRITUALĂ.

Toți ne considerăm creativi. Mulți dintre voi lucrați deja în domenii în care exercitați din plin și extindeți granițele creativității până ce aceasta devine deja o obișnuință zilnică. Acest lucru nu este însă ușor. Ba din contră, am putea spune că este chiar obositor. Pentru a te întreține și pentru a nu te consuma de tot, trebuie să găsești energie – combustibil pentru suflet – chiar în munca pe care o faci. În timp ce lucrezi pentru ceilalți descoperindu-le taine ascunse, observă faptul că acestea îți satisfac și propriile tale nevoi și îți potolesc foamea spirituală.

Participând la o activitate care îți stimulează creativitatea, indiferent cât de neînsemnată ar fi aceasta, tocmai aceea poate deveni hrană pentru sufletul tău și are capacitatea de a te susține și de a te revigora. În calitate de credincios, pe măsură ce gândești creativ și te implici în activități creative, te poți autodepăși. Acest lucru ne amintește faptul că a fi creativ presupune mai mult decât „eu și creativitatea mea". Darul creațiunii oferit de Dumnezeu nu a fost un simplu act făcut și încheiat atunci, ci doar începutul unui act continuu de revelare zilnică. Este ca răsfoirea unei cărți grozave. Pe măsură ce iei parte la ea, devii parte din ea și astfel ești revigorat și schimbat în nenumărate feluri.

În calitate de comunicatori, aveți capacitatea de a extinde nu doar orizontul mărturisirii voastre, ci și pe al altora. Acest lucru nu trebuie privit ca povară, ci ca oportunitate. Încercați să vă autoeducați prin pași mici făcuți în fiecare zi. Folosiți metode noi de a vă ruga, studiați arta, vizitați muzee, cântați, creați când aveți inspirație, creați chiar și când nu aveți inspirație. Considerați această lucrare o artă ce trebuie constant cultivată, mereu perfecționată. Dacă tot suntem în continuă mișcare, de ce să nu alegi să te îndrepți către ce este bun, urmând calea spre ceea ce consideri a fi sfânt?

Privilegiul meditației

Deși nu pare mereu așa, tu și eu suntem foarte privilegiați. Suntem privilegiați pentru că, în felul nostru, oferim altora și ne oferim nouă înșine niște lentile prin care putem privi lumea înconjurătoare. Acolo unde prea adesea se vede numai întuneric, noi putem arăta lumina. Acolo unde alții nu văd decât tristețe și disperare, noi putem oferi o rază de speranță. Acolo unde este învrăjbire, noi suntem chemați să arătăm ce înseamnă dragostea.

Am început la un moment dat să fac două lucruri înainte de a începe să fac fiecare film. În primul rând, curățenie în casă; aranjez și scap de tot ce ține de filmul anterior. În al doilea rând, încerc să am o perioadă de post și rugăciune pentru a mă pregăti pentru ceea ce îmi stă înainte. Rugăciunea este menită să mă golească de eul meu și de orice ispită. Fac aceste lucruri în speranța că astfel va fi suficient loc pentru lucrurile cu adevărat importante.

Aceia dintre noi cărora ne-a fost dat privilegiul de a istorisi altora modul în care Dumnezeu lucrează în lumea noastră trebuie să luăm foarte în serios pregătirea inimilor noastre. Și acesta poate fi un pilon important – pregătirea pentru înțelegerea misterului lui Dumnezeu.

Biserica și cultura

Am menționat mai devreme faptul că, în anumite chestiuni publice, biserica ar trebui să fie în dezacord cu societatea și cultura zilelor noastre. Cu toate acestea, adesea sunteți în pas cu multe dintre aceste chestiuni, dacă nu chiar în locurile de frunte!

Lucrarea pe care această biserică încă o face în numele celor care suferă – în țara noastră sau oriunde în lume – merită sărbătorită și vestită mai departe. Eu am văzut această lucrare și am istorisit-o mai departe prin intermediul filmelor noastre. Mulți dintre voi le-ați văzut și le-ați încadrat în programele voastre de misiune. Devotamentul față de importanța misiunii este un pilon dătător de viață al culturii adventiste de ziua a șaptea.

Reforma sanitară a adventiștilor de ziua a șaptea este un exemplu pentru America și pen-

CA_august_2019.indd 6 7/16/2019 3:18:57 PM

tru întreaga lume. Ironia este însă că aceste principii izvorăsc tocmai din istoria creațiunii, pe care unii o consideră expirată. Principiul vostru fundamental, conform căruia corpul vostru este templul Duhului Sfânt, trebuie să fie păstrat și respectat. El trebuie să vă inspire mereu; acest principiu v-a făcut lideri în domeniul sănătății în întreaga lume. Nu obosiți să le împărtășiți, pentru că lumea are nevoie să audă din nou și din nou aceste principii prin noi mijloace de comunicare.

Totuși vă invit să vă mai gândiți la un aspect. Din punctul meu de vedere, biserica aceasta ratează o mare șansă, și anume aceea de a avea o extensie practică la ramura teologică ce susține creațiunea. Biserica aceasta are toate drepturile să pretindă locul de frunte – în domeniul public – în ceea ce privește problemele de mediu. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ar trebui să fie primul lucru la care oamenii să se gândească atunci când vine vorba de problemele de mediu și la cât de sfântă este planeta noastră.

Bisericile evanghelice au desconsiderat decenii întregi problemele legate de mediu. Însă acum ei nu mai desconsideră acest aspect.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este poziționată ideal pentru a capta cu ușurință atenția întregii țări în problemele legate de mediu și astfel ar putea atrage un nou auditoriu. În special tânăra generație este flămândă după lideri credincioși în acest domeniu. Pentru ei, problema mediului înconjurător este o preocupare centrală.

După părerea mea, biserica ar avea foarte mult de câștigat dacă ar avea un birou special, un departament pentru problemele de mediu în Diviziunea Nord-Americană sau chiar la nivelul Conferinței Generale. Ar transmite astfel mesajul că există un angajament instituțional de a avea grijă de ceea ce Dumnezeu Însuși ne-a încredințat. Credincioșii v-ar sprijini foarte mult. Tinerii v-ar aplauda. Planeta v-ar fi recunoscătoare.

Nu vă temeți de viitor

În timp ce vă mai gândiți la aspecte care ar putea reprezenta un pilon de bază în lucrarea de comunicare, trebuie să mai adaug ceva. Vă spun aceste lucruri cu dragoste și afecțiune. Ca adventiști, mulți dintre voi vă simțiți mult prea confortabil în buncărele bisericilor voastre; vă

PRINCIPIUL VOSTRU FUNDAMENTAL, CONFORM CĂRUIA CORPUL VOSTRU ESTE TEMPLUL DUHULUI SFÂNT, TREBUIE SĂ FIE PĂSTRAT ȘI RESPECTAT. EL TREBUIE SĂ VĂ INSPIRE MEREU; ACEST PRINCIPIU V-A FĂCUT LIDERI ÎN DOMENIUL SĂNĂTĂȚII ÎN ÎNTREAGA LUME.

CA_august_2019.indd 7 7/16/2019 3:18:57 PM

cuibăriți într-o zonă de confort oferit de un anumit limbaj, de tradiții comune, de fețe prietenoase și de practici familiare. Această poziție poate că v-a prins bine în trecut. Însă, așa cum a spus marele jucător de baseball și adept al culturii pop, profetul Yogi Berra: „Viitorul nu va fi cu nimic mai mult decât a fost și până acum."

În contextul religios schimbător din America, veți găsi persoane prietenoase gata să vi se alăture în tradițiile creștine. Sunt oameni care, ca și voi, vor să îi ajute pe ceilalți nu doar prin rugăciune sau ca urmare a responsabilității pe care o simt în fața Divinității. Luați-vă timp să îi cunoașteți mai bine pe acești oameni și astfel veți ajunge chiar să vă prețuiți mai mult propria credință. Invitați-i în adunările voastre să fie cu voi în Sabat. Vizitați și voi adunările și bisericile lor. Considerați prietenia și afecțiunea lor drept încă un pilon de susținere a lucrării voastre. Nu faceți niciun compromis dacă înțelegeți și respectați credința lor, ba, din contră, acest schimb de experiență vă va întări mai mult în propria credință.

SUNT OAMENI CARE, CA ȘI VOI, VOR SĂ ÎI AJUTE PE CEILALȚI NU DOAR PRIN RUGĂCIUNE SAU CA URMARE A RESPONSABILITĂȚII PE CARE O SIMT ÎN FAȚA DIVINITĂȚII. LUAȚI-VĂ TIMP SĂ ÎI CUNOAȘTEȚI MAI BINE PE ACEȘTI OAMENI ȘI ASTFEL VEȚI AJUNGE CHIAR SĂ VĂ PREȚUIȚI MAI MULT PROPRIA CREDINȚĂ.

Unul dintre eroii mei preferați este tânărul teolog german, eminentul Dietrich Bonhoeffer. În anul 1944, el a fost închis pentru complicitate în cazul atentatului contra lui Adolf Hitler. Din celula sa de închisoare, redacta scrisori pentru cei din familie și pentru prietenul său, teolog la rândul lui, Eberhard Bethge. Bineînțeles, nu l-am întâlnit niciodată pe Bonhoeffer, dar am ajuns să îl cunosc pe Eberhard. A fost un om remarcabil, o figură care ne descrie totodată imaginea prietenului său, Dietrich.

Bonhoeffer a scris din închisoare, conștient fiind de faptul că zilele sale pe pământ se apropiau de final. Totuși, nu se gândea la el și la soarta lui nefericită, ci se gândea la ceea ce avea să se întâmple cu lumea – și în special cu bisericile creștine – după încheierea războiului. El fusese martor al cruzimii regimului nazist, a văzut ce sunt oamenii în stare să își facă unii altora și totodată a putut să vadă cum biserica nu se complăcea în starea ei, ci făcea eforturi susținute pentru a crește.

Bonhoeffer a prevăzut o vreme, în viitorul nu foarte îndepărtat, când oamenii nu vor mai avea libertatea de a vorbi despre religie sau credință, despre Biblie sau despre Hristos, așa cum, de altfel, s-a mai întâmplat și în trecut. El a scris despre o perioadă în care cuvinte precum *răscumpărare*, *salvare* și *har* nu aveau să mai aibă nicio greutate sau însemnătate pentru mulți oameni.

Ne îndreptăm cu pași repezi către acele momente descrise de Bonhoeffer, când mulți oameni – poate chiar majoritatea – nu vor mai avea principii fundamentale pe care să își centreze viața și nu vor mai avea valori morale sau spirituale. Noi, cei care suntem angajați în lucrarea de răspândire a luminii și a speranței pe care ni le oferă un Dumnezeu ce pare inexistent pentru foarte mulți oameni, va trebui să găsim multe și diverse metode prin care să atragem societatea. Nu mai este suficient să ne povestim experiențele numai noi între noi. Dacă îi iubiți doar pe cei ce vă iubesc, ce câștigați?

Mai bine folosiți uneltele pe care le aveți la dispoziție pentru a forma o rețea cu mult mai mare. Vorbiți cu putere, cum puteți voi mai bine, despre oamenii care suferă de foame, fiind și ei, la rândul lor, ființe umane ce merită să fie hrănite, despre cei goi, care au dreptul fundamental de a fi îmbrăcați, despre cei din închisoare, care trebuie vizitați, despre cei fără adăpost, care merită un acoperiș deasupra capului. Apoi spuneți celorlalți – tuturor celor care vă vor asculta – că voi sunteți pe cale să începeți, în numele Domnului, lucrarea pe care toți suntem chemați să o facem: schimbarea lumii.

Această biserică, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, este mai degrabă o familie imensă formată din milioane de persoane. Te uiți prin biserică și, dacă e cumva vreo persoană pe care nu o cunoști, cu siguranță cunoști pe cineva care cunoaște persoana respectivă. Această experiență comună, această realitate împărtășită de toți, este un dar extraordinar mai ales în cultura noastră divizată și lipsită de unitate. Deja aveți stabilit un sistem remarcabil de îngrijire și susținere.

Bucurați-vă de el. Creșteți-l. Vorbiți despre el.

Această biserică este una dintre cele mai diverse organizații din lumea noastră de azi. Este extraordinară și merită chiar să fie difuzate știri despre ea, având în vedere complexitatea diversității ei.

Inspirați-vă din cuvintele lui Desmond Tutu, laureat al Premiului Nobel, care spune astfel: „Fiecare dintre noi purtăm în noi o parte din inima lui Dumnezeu. Și atunci când ne iubim unul pe altul, bucățile din inima Lui devin un întreg."

Cadrul religios urmează să fie foarte diferit în secolul al XXI-lea, de ceea ce a fost în secolul trecut. Modul în care vorbim unii cu alții, modul în care relaționăm, modul în care ajungem nu numai să ne tolerăm, ci să ne și acceptăm unii pe alții va determina dacă vom ajunge pur și simplu să supraviețuim împreună, sau dacă vom găsi căi de a prospera. ■

CA_august_2019.indd 8 7/16/2019 3:18:58 PM

CASA DOMNULUI DIN CĂSCIOARELE

Eram doar niște copii când am intrat pentru prima oară într-o biserică adventistă. Împreună cu frații mei și alți copii cu care obișnuiam să ne jucăm, ne bucuram în fiecare zi de Sabat alături de oameni minunați ca sora Otilia și fratele Carol, care, fără să ne dăm seama, au adus în inimile noastre fericirea de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Prin scurte povestioare, poezii, jocuri, cântece și rugăciuni, am început să-L descoperim pe Domnul nostru Isus Hristos. Fără să știm când și cum, inimile noastre au rămas marcate.

Chiar dacă influența lumii, la un moment dat, ne-a dus departe de pacea și bucuria de a fi lângă Dumnezeu, chiar dacă acum eram oameni maturi care nu Îl urmam pe Dumnezeu, iar lumea și-a pus grav amprenta pe viețile noastre, Duhul Sfânt lucra neîncetat în mințile noastre. Iar pentru că de fiecare dată când alegeam să încălcăm principiile iubirii și Legii lui Dumnezeu conștiința ne mustra, nu eram împăcați cu alegerile noastre greșite.

A fost o perioadă cam lungă de rătăcire prin lume, asemenea fiului risipitor, dar, deși deveniserăm robi ai păcatului și ai acestei lumi răzvrătite, prin neascultare de voia lui Dumnezeu, prin plăcerile de o clipă ale acestei lumi, noi – eu și frații mei – nu am aparținut de fapt acestei lumi datorită influenței bunicii noastre, care era adventistă de foarte mulți ani, și datorită lui Dumnezeu, care nu ne-a lăsat în întuneric spiritual. Tot timpul simțeam că nu era bine ceea ce făceam. Nu studiam Cuvântul lui Dumnezeu și nu simțeam nevoia să ne rugăm. Totuși, când dădeam de greu, alergam la Dumnezeul copilăriei noastre, singurul care ne-a vegheat pașii în toți acești ani.

La un moment dat au început să apară în mintea mea întrebări, pentru că făceam lucruri care nu erau în concordanță cu convingerile mele. De exemplu, mi-am botezat copiii de mici, mă închinam la icoane. Aveam mustrări de conștiință și o luptă interioară de nedescris, până în ziua când unul dintre frații mei s-a întors „acasă", la Dumnezeu, printr-o experiență pe cât de dureroasă, pe atât de minunată. Împreună cu el a venit la credință și soția sa, care, până la acel moment nu era deloc de acord cu Biserica Adventistă.

Fiind evanghelizare la biserica din Florești, satul vecin, unde s-au și botezat ei, am fost în mai multe seri să ascult Cuvântul lui Dumnezeu, predicat de fratele Ted Wilson. În aceste ocazii am simțit chemarea lui Dumnezeu, iar la apelul final am ieșit în față împreună cu patru dintre cei cinci frați ai mei, cu câteva dintre cumnatele mele și alte câteva rude, angajându-ne să studiem Cuvântul lui Dumnezeu.

Aici, în biserica din Florești, am cunoscut niște oameni minunați, dintre care primul care ne-a primit cu blândețe și cu zâmbetu-i caracteristic a fost „nea Nicu". El s-a oferit să studieze împreună cu noi Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare miercuri seara, timp de aproape doi ani. După acești doi ani, în ciuda sentimentelor de nevrednicie, am luat hotărârea ca, pe data de 15 decembrie 2018, să încheiem legământul sfânt al botezului și să intrăm în armata Domnului Isus. Așa am ajuns noi membri în biserica adventistă din Căscioarele, o biserică micuță, din care au izvorât celelalte biserici din satele vecine, care i-a primit cu brațele deschise pe cei șapte membri noi.

Ne bucurăm pentru copiii noștri, care au acum un loc binecuvântat în care pot crește pentru Împărăția lui Dumnezeu. Sabat de Sabat, înconjurați de dragostea și credința celorlalți membri și prin participarea la serviciile divine, învățăm împreună cum să biruim ispitele prezente la orice pas în lumea noastră și să ne pregătim pentru apropiata întâlnire cu Mântuitorul nostru, așteptat cu mult dor.

O dorință pe care o avem pe suflet este ca biserica noastră micuță să se întregească cu cei dragi ai noștri, care încă ne lasă o părticică de suflet goală. Ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea credință și inspirație pentru a trăi și a lucra în așa fel încât toți cei dornici să-L cunoască pe Dumnezeu câtă vreme se zice „astăzi", să găsească salvarea sufletelor lor lângă scumpul nostru Mântuitor. Ne prindem cu tărie de cuvintele apostolului Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește" (Filipeni 1:21) și-L implorăm pe Tatăl ceresc să ne ajute să rămânem statornici în alergarea care ne stă înainte și să ne conducă în lucrarea pe care o avem de făcut fiecare în parte, ca misionari ai Lui. ■

Vasilica Gheorghe, Biserica Adventistă Căscioarele

CA_august_2019.indd 9 7/16/2019 3:18:58 PM

VOI CÂNTA DOMNULUI, CĂCI ȘI-A ARĂTAT SLAVA!

Pornind de la sfatul de odinioară al lui Moise, dat copiilor lui Israel ca să își amintească de drumul pe care i-a purtat Dumnezeu și să fie mulțumitori Lui, în data de 15 iunie 2019, cu prilejul aniversării a 70 de ani de existență a corului bisericii, într-un cadru festiv, Biserica „Eden", din Oradea, L-a lăudat pe Dumnezeu pentru providența Sa. La aniversare, cei care, de-a lungul timpului, au cântat în corul bisericii, au frecventat biserica din Oradea sau au slujit aici au adus laudă și slavă Celui care i-a călăuzit până în prezent.

Sub mottoul „Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava!" (Exodul 15:1), am dorit să ne exprimăm recunoștința față de Dumnezeu, să-I mulțumim, atât pentru dragostea, mila și harul Său, cât și pentru puterea și perseverența primite de membri și dirijori de-a lungul celor 70 de ani, timp în care am putut să-L lăudăm pe Tatăl ceresc prin cântările noastre, spre bucuria și încurajarea multora.

Cu ocazia acestei aniversări au fost așteptați 190 de foști și actuali membri ai corului bisericii. Îi mulțumim lui Dumnezeu că 105 persoane au reușit să răspundă invitației și, împreună, ne-am bucurat de un Sabat binecuvântat. Ne pare rău că nu au reușit să vină toți. Dacă vom mai fi pe acest pământ, peste cinci ani îi așteptăm pe toți la o nouă aniversare, dar ar fi mai bine să cântăm cât mai curând imnul biruinței sub bagheta maestrului Isus.

Ne-am rugat, am planificat și ne-am pregătit mult, pentru ca acest eveniment să fie într-adevăr spre slava lui Dumnezeu. Conform reacțiilor primite, am reușit să ne atingem scopul, motiv pentru care toată lauda este a Lui. A fost minunat să vedem și să auzim cântând împreună peste optzeci de oameni – coriști vechi și noi – fără o repetiție consistentă, dar uniți toți în suflet și în cânt. Pe o vreme caniculară, în două ocazii a câte trei ore, s-au auzit peste patruzeci de piese corale, conduse de 13 dirijori. Indiferent de stilul de dirijare, de ritmul diferit față de cel obișnuit, de atenuările, decelerările sau opririle bruște din timpul cântărilor, s-a simțit prezența coordonării divine, și Dumnezeul nostru vrednic de slavă a fost onorat.

O scurtă retrospectivă istorică

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, la Oradea s-a format un mic grup de credincioși adventiști, care se adunau pentru serviciile divine într-o casă închiriată pe strada Halász. Biserica și corul s-au format în anul 1949, în timpul slujirii pastorului Gálfi Lajos. Fondatorul și primul dirijor al corului a fost fratele Koós Tibor senior. Amintesc doar câteva nume dintre primii membri ai corului: Szabó Sándor și Mária, Takács Mária, Gaál Gabi, Csató Sándor, Gaál Lili... De-a lungul anilor, pe măsură ce biserica creștea, se dezvolta și corul, concomitent cu schimbarea generațiilor și a dirijorilor. În timpul celor 70 de ani, corul a fost slujit de 29 de dirijori: Koós Tibor senior, Gálfi Bartha Gitta, Tőkés Artúr, Faluvégi Dezső, Csongvay Ilona, Csongvay Lóránt (activ până în prezent), Csongvay Alfréd, Réti Sándor, Nyúzó Varga Irén, Toró (Réti) Ilona, Réti István, Andrási (Bondár) Ibolya, Andrási János, Szász Mária, Csongvay Norbert, Verebi László junior, Magheț (Gábor) Tünde, Kovács Katalin, Kovács Hajnal, Banga Emese, Banga J. Emil, Réthi Brigitta, Bede Róbert, Bokor Enikő, Bondár Zita, Kóródi Andrea, Bede László senior, Szabó Elvira, Verebi Levente.

Primul cor al bisericii din Oradea

Prima orchestră a bisericii

Corul juniorilor

CA_august_2019.indd 10 7/16/2019 3:19:00 PM

Până în anul 1970, corul a cântat în principal din *Imnuri Creştine* şi din culegerea corală *Evangéliumi Karénekek*. Cu timpul, repertoriul s-a diversificat, la aceasta contribuind mult apariţia în 1978 a cărţii *Mi Atyánk* (Tatăl nostru), pregătită în vremuri de restriște de pastorul Faluvégi Dezső, precum şi piese corale primite din Târgu Mureş. Cântările cu texte scrise în limbile engleză, germană, franceză, sârbă şi română au fost traduse în limba maghiară de dr. Karácsonyi László, Papp Sándor, Réti Magda, Bauer Adalfréd, Moldován Titiri, Faluvégi Dezső, Csongvay Alfréd, Csongvay Lóránt, Szász Mária, Bondár Márta, Bondár Zita şi alţii.

Multe versuri din repertoriul corului au fost scrise de Csongvay Lóránt, căruia, prin harul lui Dumnezeu, i s-a oferit posibilitatea de-a lungul anilor de a-şi dezvolta stilul de interpretare, prin care muzica şi versurile, întreţesute, ating inima ascultătorilor.

În anii ’70, sub conducerea lui Bégányi Sándor, a luat fiinţă o mică orchestră, apoi, o vreme, Csongvay Lóránt a organizat un curs de vioară pentru tineri.

Pentru mulţi, încă este vie amintirea anilor ’80, când, sub îndrumarea sorei Szász Mária (Mimi), iar mai târziu în timpul slujirii sorei Kovács Hajnal, spre bucuria bisericii locale, a funcţionat şi un cor destul de numeros al juniorilor şi al tinerilor.

În slujirea bisericii locale şi a corului este esenţială şi colaborarea organiştilor. Ne-am amintit şi de ei: Koós Tibor senior, Szabó Marika, Máté (Csongvay) Éva, Toró Ilonka, Andrási (Bondár) Ibolya, Csongvay Alfréd, Szász Mária, Bondár Márta, Roman (Papp) Ágnes, Gábor Mária, Rotaru Kiss Enikő, Magheţ (Gábor) Tünde, Kovács Hajnal, Réthi Brigitta, Jámbor József, Bondár Zita, Portik Csilla, Kóródi Andrea, Bede Róbert, Szabó Elvira, Verebi Levente, Verebi Szilárd.

De-a lungul vremii, alături de slujirea în cadrul serviciilor divine, corul a desfăşurat şi diverse activităţi misionare. Dorim binecuvântarea divină asupra tuturor celor care au cântat cu bucurie despre dragostea lui Isus şi despre iminenta Sa revenire – atât la evanghelizări publice, cât şi în spitale, penitenciare etc. Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru nenumăratele vizite, când am putut cânta laude Domnului, alături şi de alte biserici locale.

Ne amintim şi de cei 18 pastori care ne-au păstorit în aceşti 70 de ani: Kelemen István, Czédula István, Gálfi Lajos, Moldován Vilmos, Gálfi Lajos, Csongvai Domokos, Gyéresi József, Csongvai Károly, Faluvégi Dezső, Fodor János, Papp Sándor, Szász Ernő, Kiss János, Roşca Dumitru, Kovács Árpád, Banga-Jánossy Emil, Nagy-Kasza Gyula junior şi pastorii actuali – Verebi László jr. şi pastorul stagiar Mutnean Rezső Károly.

Spre încheiere, ne amintim cu recunoştinţă de drumul parcurs de Biserica „Eden” din Oradea şi de corul acesteia, care slujeşte, iată, de 70 de ani! În tot acest timp, am simţit din plin călăuzirea divină. Nu ne rămâne altceva, decât să mărturisim plini de gratitudine că toată slava şi gloria Îi aparţin doar lui Dumnezeu! SOLI DEO GLORIA!

Suntem recunoscători că biserica noastră şi activitatea de până acum a corului au fost călăuzite de Providenţa divină. Darurile noastre, între care şi cântatul, vrem să le consacrăm şi pe mai departe sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. „Voi cânta Domnului, căci Şi-a arătat slava!” ■

SOLI DEO GLORIA!

VEREBI LASZLO

„VOI CÂNTA SPRE SLAVA NUMELUI TĂU!”

Verebi László Jr. este pastorul Bisericii „Eden” din Oradea.

Programul festiv aniversar poate fi urmărit pe pagina youtube a Bisericii „Eden” (www.youtube.com/c/edengyulekezet/live).

În anii '80

Poză făcută la aniversarea de 40 de ani a corului

Corul, la 70 de ani de existenţă

CA_august_2019.indd 11 7/16/2019 3:19:03 PM

CUM TRATEAZĂ BIBLIA PROBLEMA PĂCATULUI

Oferă Biblia un răspuns satisfăcător, corect și complet la problema uriașă a păcatului? Oferă soluții aplicabile oricărui om?

Cum a apărut și unde a apărut? A apărut ca o necesitate obiectivă, în urma unei presiuni exterioare?

BIBLIA VORBEȘTE DESPRE DOUĂ TAINE AFLATE LA POLURI OPUSE: PĂCATUL, „TAINA FĂRĂDELEGII” – „CĂCI TAINA FĂRĂDELEGII A ȘI ÎNCEPUT SĂ LUCREZE” (2 TESALONICENI 2:7), CĂREIA ÎI OPUNE O ALTĂ TAINĂ – „TAINA EVLAVIEI”: „ȘI FĂRĂ ÎNDOIALĂ, MARE ESTE TAINA EVLAVIEI... (1 TESALONICENI 3:16)

CA_august_2019.indd 12 7/16/2019 3:19:04 PM

Oferă Biblia o definiție corectă și completă care să circumscrie inteligibil și în mod suficient noțiunea de „păcat”?

Problemele ridicate sunt atât de vaste, încât răspunsul ar necesita scrierea unei cărți, dar să încercăm să redăm esențialul. În primul rând, Biblia vorbește despre două taine aflate la poluri opuse: păcatul, „taina fărădelegii” – „căci taina fărădelegii a și început să lucreze” (2 Tesaloniceni 2:7), căreia îi opune o altă taină – „taina evlaviei”: „Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă” (1 Tesaloniceni 3:16).

Una este „nadirul” universului moral, cea de-a doua este „zenitul” lui. Există două tipuri de taine: taine datorate lipsei de informație, care încetează să mai fie taine odată cu aflarea informației necesare. Cel de-al doilea tip de taine este insondabilul, incognoscibilul. Cele două taine amintite de Biblie fac parte din cea de-a doua categorie. „Taina fărădelegii” constă în faptul că apariția păcatului nu are o motivație. Deși Biblia vorbește despre originea răului (a păcatului), arată că a apărut într-o ființă inteligentă (de fapt cea mai inteligentă ființă creată, Lucifer), deci nu a apărut de undeva din neant, nu are o cauzalitate obiectivă, ca o necesitate presantă venită de undeva din afară, ci a apărut din interiorul ei (o cauzalitate subiectivă). De aceea Dumnezeu pune doar întrebarea: „Cum de ai căzut din cer luceafăr strălucitor...?” Dar Lucifer nu poate da niciun fel de răspuns justificator. Și tocmai în aceasta constă „taina fărădelegii”. Și tocmai în aceasta constă uriașa vinovăție a lui Lucifer.

Cea de-a doua taină, cea a evlaviei, este insondabilul bunătății și iubirii lui Dumnezeu, care a oferit totul prin întruparea și jertfa Domnului Isus Hristos pentru a salva omenirea din robia și consecințele păcatului.

Din această insondabilă „taină a nelegiuirii” aflăm doar atât prin revelație, și anume că Satana a investit capacitatea uriașă a iubirii de care era capabil în propria persoană, și nu în Dumnezeu. Iubirea de sine stă de fapt la baza tuturor păcatelor (criminalul iubește mai mult viața lui decât pe cea a victimei; hoțul se iubește pe sine mai mult decât pe cel pe care îl păgubește etc.). Iubirea de sine dă naștere impulsului nestăvilit de a urca pe scara mândriei până la cotele cele mai înalte (în cazul lui Lucifer, de a fi ca Dumnezeu, dar aceasta nu în caracter, ci în putere și slavă).

Domnul Isus, dimpotrivă, a coborât de pe poziția de a fi „asemenea lui Dumnezeu” pe scara umilinței (antiteza scării mândriei) pe treptele arătate în Filipeni 2, până la treapta cea mai de jos posibilă pentru a-l răscumpăra pe om: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:5-8).

Domnul Isus a renunțat la putere și slavă, dar a rămas mereu asemenea lui Dumnezeu în privința virtuților, a caracterului. Lucifer a renunțat la asemănarea în caracter cu Dumnezeu pentru a obține, prin rebeliune, puterea și slava exterioară ale lui Dumnezeu. Pe scurt, acestea sunt cele două „taine” care au generat două drumuri: cel al evlaviei și cel al fărădelegii, ambele cu obiectivul de a fi ca Dumnezeu, căci aceasta a fost de fapt obiectivul fundamental al creațiunii omului: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească...” (Geneza 1:26).

În cazul păcătuirii omului, răul, păcatul, a venit din afara lui, sub forma amăgirii, a ispitirii din partea „șarpelui” (Satana în formă deghizată – Apocalipsa 12:9). Primii oameni s-au lăsat amăgiți să se îndoiască de intențiile Creatorului față de ei și au aderat la planul satanic de a fi ca Dumnezeu și, implicit, au renunțat la programul divin în care erau incluși, asemănarea cu Dumnezeu prin ascultare și supunere. Actul de adeziune a fost mâncarea din fructul oprit. Mâncarea dintr-un măr pare pentru mulți o faptă mult prea minoră pentru a avea consecințe atât de grave. Dar este asemenea unui vot, a unei semnături. Înseamnă consimțământul voluntar al persoanei, al votantului, respectiv al semnatarului. Acel „indescifrabil” al unei semnături a avut adesea consecințe foarte grave (de exemplu, pierderea averii) nu numai pentru semnatar, ci și pentru familia lui și chiar pentru urmași.

Planul asemănării cu Dumnezeu în caracter are drept consecință dobândirea tuturor virtuților, a vieții veșnice. Planul satanic de a fi ca Dumnezeu are drept consecință pierderea valorilor morale și, în final, moartea eternă, pierzarea. ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

ASEMĂNAREA CU DUMNEZEU

EMILIAN NICULESCU

PLANUL ASEMĂNĂRII CU DUMNEZEU ÎN CARACTER ARE DREPT CONSECINȚĂ DOBÂNDIREA TUTUROR VIRTUȚILOR, A VIEȚII VEȘNICE. PLANUL SATANIC DE A FI CA DUMNEZEU ARE DREPT CONSECINȚĂ PIERDEREA VALORILOR MORALE ȘI, ÎN FINAL, MOARTEA ETERNĂ, PIERZAREA.

CA_august_2019.indd 13 7/16/2019 3:19:05 PM

JAMES WHITE (3) – PRIVEȘTE ȘI VEI TRĂI!

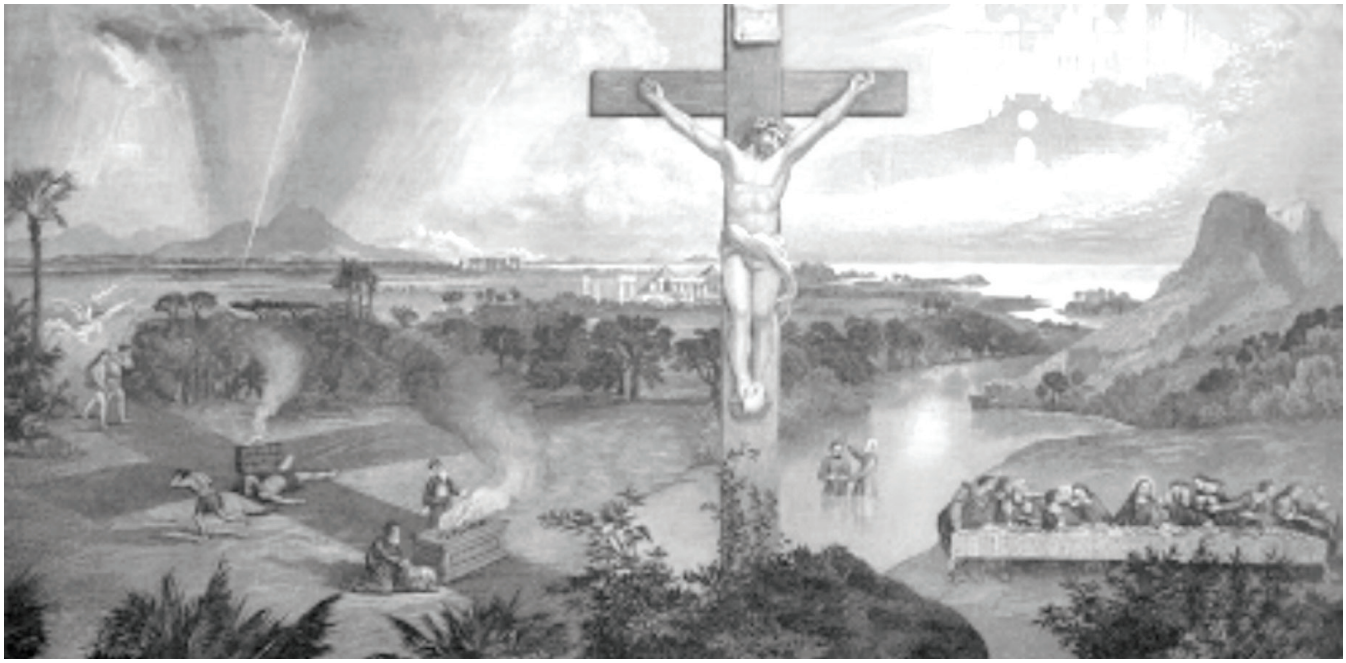

În mijlocul unei lumi care ignora legea, profețiile și venirea Domnului, pionieri ai mișcării advente ca Joseph Bates, Uriah Smith, George Butler au înlocuit lumescul principiu: „Păcătuiește și vei trăi!" cu cel din extrema opusă: „Ascultă și vei trăi!"

Joseph Bates scrisese încă din 1847 că „împlinirea poruncilor mântuiește sufletul. Păzirea Sabatului sfânt al lui Dumnezeu sfințește și mântuiește sufletul". (Joseph Bates, *The Seventh Day Sabbath – A Perpetual Sign,* p. 106)

Uriah Smith și John Butler erau îngrijorați de posibilitatea anulării Sabatului în cazul în care păzirea Legii ar fi prezentată fără rol mântuitor. Smith a scris că „ascultarea desăvârșită de lege este singura cale prin care se poate obține neprihănirea" (George Knight, *Să nu uităm drumul*, p. 262). Butler, președinte al Conferinței Generale, interpreta ca și Bates și Smith cuvintele Domnului din Matei 19:17, punând accentul exact pe ceea ce clădea tânărul bogat, adică pe faptele Legii și nu pe o apropiere de Cel care poate ierta călcarea Legii și care dă puterea de a păzi poruncile.

Prin anii 1870, James și Ellen White au devenit tot mai îngrijorați din cauza lipsei de predici hristocentrice în bisericile adventiste și în campaniile de evanghelizare.

Legalismul, fie el pe vremea lui Isus, a pionierilor așteptători sau a noastră, implică unul sau mai multe din următoarele aspecte: încercarea de a câștiga mântuirea prin împlinirea legii; accentuarea literei legii, a formei exterioare de evlavie în detrimentul spiritului ei de iubire, recunoștință, milă, smerenie, bucurie și libertate. Se promovează comportamentul, performanța, ascultarea, legea, standardele, regulile și condițiile. Unora le lipsește pacea și siguranța în viața lor creștină, alții se încred în nivelul lor de realizări sau se simt vinovați, împovărați, condamnați și obosiți să încerce să ajungă la înălțimile așteptărilor, uitând cele trei cuvinte ale Mântuitorului: „Eu sunt Calea." Doar El transformă prin Duhul Sfânt mentalitatea, purifică motivațiile și îndreaptă comportamentul până la desăvârșirea dragostei și a loialității credinciosului dependent de locuirea lui Hristos în el.

Departe de James White ideea de a-i bate pe umăr înțelegător pe păcătoșii din Sion, de a oferi licența traiului de tip laodiceean ori de a trece cu vederea păcatul cunoscut. Dimpotrivă, „porunca este sfântă, dreaptă și bună" (Romani 7:12). Faptele bune sunt importante pentru salvarea celor pe care îi slujim. Ele descoperă calitatea relației noastre cu Domnul. Ne fac oameni plăcuți cu care alții pot conviețui armonios; sunt importante pentru creșterea personală în Hristos, pentru o viață împlinită și ferită de multe consecințe ale păcatului. Dar Legea nu are rol mântuitor. Faptele Legii nu contribuie la salvarea noastră (Romani 3:20).

După ce a apărat cu fermitate ca întotdeauna relevanța neîntreruptă a poruncilor lui Dumnezeu în viața credinciosului, James a scris în broșura *Legea și Evanghelia*: „Să se înțeleagă limpede că nu există mântuire în

CA_august_2019.indd 14 7/16/2019 3:19:05 PM

lege. Nu există nicio calitate răscumpărătoare în lege. Răscumpărarea este prin sângele lui Hristos. Păcătosul poate înceta să mai calce poruncile lui Dumnezeu și se poate strădui din toate puterile lui să le păzească, dar aceasta nu îi va ispăși păcatele și nici nu-l va răscumpăra din starea în care a ajuns din cauza păcatelor trecute." (James White, *The Law and the Gospel*, p. 11)

În ultimele zile din viață, James White avea să pună în scrierile și în predicile sale un accent major pe rolul lui Hristos în procesul de mântuire, insistând foarte mult pe dependența noastră de sfințenia Altcuiva. „Asupra mea apasă povara de a-L propovădui pe Hristos, pe Hristos și doar pe Hristos prin intermediul revistei *Semnele timpului* în iarna aceasta", scria în septembrie 1880. În 1881, anul morții sale, James plănuia să dea curs publicării unei cărți despre ceea ce i-a „întipărit Dumnezeu în suflet – subiectul răscumpărării prin Hristos". Avea deja titlul – *Hristos, Calea vieții: de la paradisul pierdut la paradisul recâștigat*. Se consultase cu gravorul cu privire la schimbarea litografiei lucrării în care „pomul legii" nu mai apărea, iar imaginea cu Hristos pe cruce era mai mare și era plasată în centru.

În contrast cu concepțiile lui Bates, Smith și Butler, James White spunea membrilor bisericii: „Considerăm că avem o mărturie pentru poporul nostru din acest timp cu privire la caracterul înălțat al lui Hristos și cu privire la dorința și puterea Sa de a ne mântui. Nădejdea vieții viitoare depinde de Hristos." (Gerald Wheeler, *James White – Inovator și învingător*, p. 220)

Ellen White avea să meargă mai departe și să sublinieze ideea că și sfințirea, viața de ascultare de poruncile lui Dumnezeu, era tot acțiunea lui Dumnezeu. „Mulți consideră că trebuie să facă ceva, să aibă o parte în lucrarea de mântuire. Ei s-au încrezut în Hristos pentru iertarea păcatelor, dar acum caută ca, prin propriile eforturi, să trăiască o viață neprihănită. Orice efort de felul acesta va da greș. El este nu numai Autorul, dar și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos trebuie să fie cel dintâi, cel de pe urmă și dintotdeauna. El trebuie să fie cu noi nu numai la începutul și sfârșitul căii noastre, ci la fiecare pas" (*Calea către Hristos*, p. 69). La fiecare pas al vieții de zi cu zi, suntem chemați să-L lăsăm să ni Se descopere și să ne înnoiască. „Apoi, inima renăscută prin Duhul Sfânt va aduce roadele Duhului. Prin harul lui Hristos, vom umbla așa cum a umblat El" (*Patriarhi și profeți*, p. 372). „Trebuie să-L predicăm pe Hristos în Lege!" (*Review and Herald*, martie 1890)

„Povestiți despre Hristos. Spuneți păcătosului: Privește și vei trăi!" (*Ms* 30, 1889) ■

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

CREDINȚA HRISTOCENTRICĂ

CRISTIAN TRENCHEA

HRISTOS ESTE NU NUMAI AUTORUL, DAR ȘI DESĂVÂRȘITORUL CREDINȚEI NOASTRE. HRISTOS TREBUIE SĂ FIE CEL DINTÂI, CEL DE PE URMĂ ȘI DINTOTDEAUNA. EL TREBUIE SĂ FIE CU NOI NU NUMAI LA ÎNCEPUTUL ȘI SFÂRȘITUL CĂII NOASTRE, CI LA FIECARE PAS.

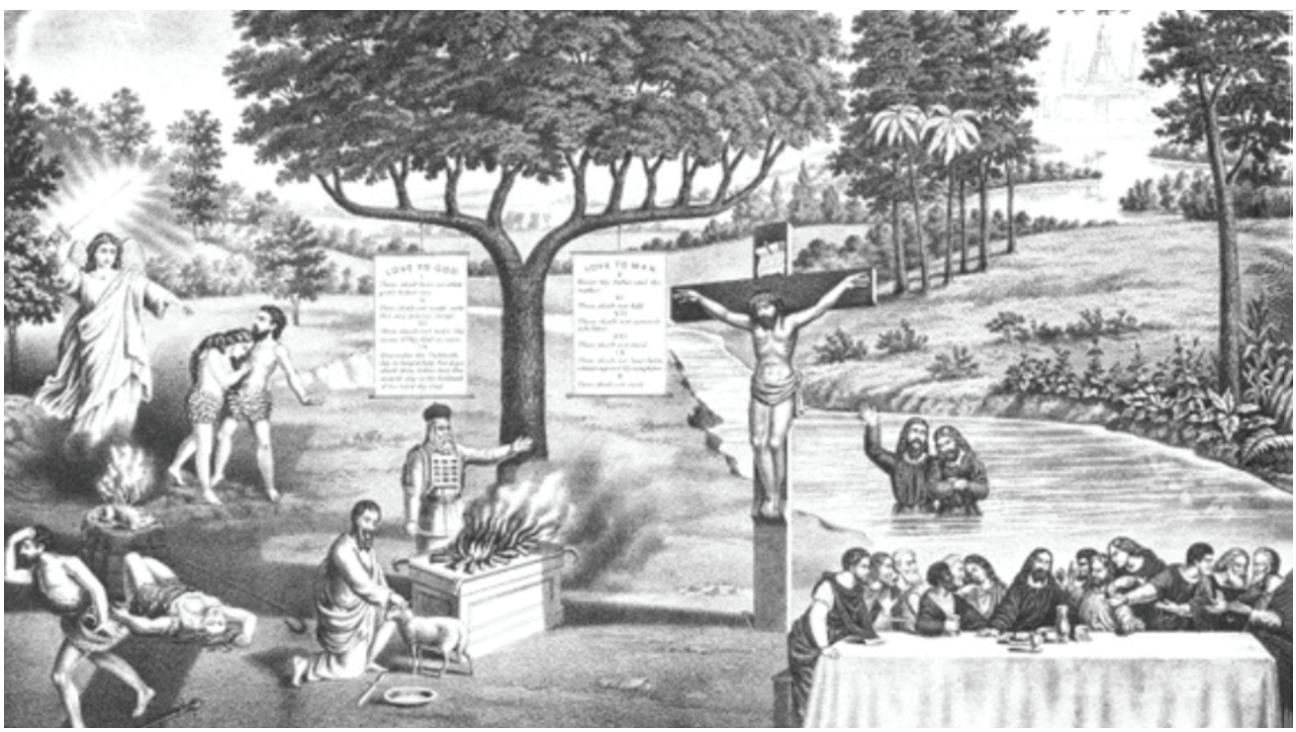

CA_august_2019.indd 15 7/16/2019 3:19:06 PM

PRIMUL EXAMEN DE LICENȚĂ

ORGANIZAT LA UNIVERSITATEA ADVENTUS DIN CERNICA: 24–27 IUNIE 2019

EXAMENUL DE LICENȚĂ DIN ANUL 2019 ESTE UN MOMENT CARE ÎNCUNUNEAZĂ UN DRUM LUNG ȘI ANEVOIOS, NUMIT PROCESUL DE ACREDITARE, FINALIZAT LA SFÂRȘITUL ANULUI 2017.

Prin harul lui Dumnezeu, promoția 2019 a Universității Adventus a avut privilegiul să trăiască împlinirea unui alt vis măreț al pionierilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România: organizarea examenului de finalizare a studiilor universitare de licență în cadrul propriei instituții de învățământ superior. Examenul de licență din anul 2019, care poate pentru alți absolvenți a fost doar o formalitate firească la sfârșitul unui program educațional, va rămâne pentru campusul adventist din Cernica o piatră de aducere aminte. Evenimentul din acest an, care reprezintă o premieră pentru educația adventistă din România, este un moment care încununează un drum lung și anevoios, numit *procesul de acreditare,* finalizat la sfârșitul anului 2017.

De ce este atât de important pentru Universitatea Adventus să organizeze examenul de licență pentru proprii absolvenți? În primul rând pentru că lucrările de licență și subiectele de examen pot include, pe lângă tematica generală a programelor de studii oferite în campus, și subiecte care sunt prioritare pentru educația creștină (adventistă), iar studenții se pot exprima mai aplicat și specific cu privire la domenii de cercetare care protejează și dezvoltă identitatea adventistă. În al doilea rând, sunt aspectele financiare reprezentate de taxele plătite de studenții absolvenți universităților care organizau examenul de licență. Iar în al treilea rând, chiar dacă am dezvoltat relații foarte frumoase cu instituțiile care ne-au găzduit pentru acest examen în ultimii ani și avem numai cuvinte de apreciere pentru modul în care ne-au tratat, organizarea fiecărei sesiuni de licență la o altă universitate implica resurse umane și formalități complexe pentru Universitatea Adventus.

CA_august_2019.indd 16 7/16/2019 3:19:07 PM

La sfârșitul primei sesiuni a examenului de licență organizat în campusul adventist din Cernica s-a reconfirmat o situație cu care ne-am obișnuit în fiecare an: toți candidații înscriși au promovat examenul. De asemenea, putem spune că notele au fost bune și chiar foarte bune, iar absolventele de la programul Pedagogia învățământului primar și preșcolar au avut cea mai mare medie a notelor obținute, opt dintre ele fiind notate cu 10. Alte impresii despre importanța și impactul acestui eveniment ne-au fost prezentate de câțiva profesori și studenți.

„Primul examen de licență organizat în cadrul Universității Adventus a fost un moment mult așteptat și o încununare a eforturilor depuse de multe generații pentru a duce instituția de învățământ superior a Bisericii Adventiste din România în punctul în care se găsește astăzi. Dincolo de efortul și emoțiile organizării acestui examen, ne simțim privilegiați să trăim asemenea momente. Mă bucur mult că absolvenții noștri, ale căror emoții nu au fost mici, au beneficiat de un cadru familiar pentru susținerea acestui examen. Exigența nu a fost deloc mai redusă decât în ceilalți ani, iar rezultatele obținute ne onorează."

Conf. univ. dr. **Roxana Paraschiv**, rector Universitatea Adventus

„Din perspectiva parcursului Universității Adventus până în prezent, organizarea examenului de licență la finalul anului universitar 2018–2019 este un eveniment istoric. Este împlinirea unui vis de generații. Pe de altă parte, același eveniment pare un rezultat natural al oricărui progres educațional. Așadar, îmi place să mă gândesc în termenii unei minuni de la Dumnezeu, dar și în termenii unui statut care ne obligă."

Conf. univ. dr. **Laurențiu Moț**, decan Universitatea Adventus

„Ce a însemnat pentru mine examenul de licență? Culmea sau apogeul studenției. Un moment sau un loc în care fiecare dintre noi, absolvenții, s-a putut opri doar pentru a privi pentru o clipă înapoi cum, cu pași mărunți, dar siguri, am ajuns în sfârșit pe culme! Și ce frumos se vede de aici! Ce frumos se vede modul în care Dumnezeu a lucrat prin profesorii noștri extraordinari și felul minunat în care El ne-a călăuzit pe fiecare dintre noi în fiecare zi, la fiecare curs, la fiecare examen, în fiecare sesiune, pe tot parcursul studenției! Emoțiile trăite atât de mine, cât și de ceilalți colegi au fost amplificate de faptul că am făcut parte din prima generație care susține examenul de licență la Universitatea Adventus. Acest lucru a fost un adevărat avantaj pentru noi, studenții, o adevărată binecuvântare. Emoțiile au fost la cote maxime până în momentul examenului, când ne-au lăsat pentru câteva ore pentru a ne putea concentra, doar pentru ca mai apoi să revină atunci când așteptam notele finale. Rezultatele obținute au fost foarte bune, au răsplătit efortul depus și au confirmat profesionalismul și buna pregătire a profesorilor. Da, examenul de licență a fost o experiență inedită, deosebită, trăită de fiecare student într-un mod diferit, dar fiecare având-L pe Dumnezeu aproape. Îi mulțumesc pentru felul cum a condus lucrurile pentru fiecare dintre noi și vrem să-I fim veșnic recunoscători pentru biruințele oferite. Abia aștept să ne întâlnim peste ani... sau în veșnicie ca să sărbătorim minunile pe care știu că El le va face pentru fiecare dintre noi!"

VIS ÎMPLINIT
EMANUEL SALAGEAN

Gabriela Fandarac, absolventă programul de studii Pedagogia învățământului primar și preșcolar

CA_august_2019.indd 17 7/16/2019 3:19:13 PM

Ultimele zile din luna iunie au adus, atât pentru mine, cât și pentru Universitatea Adventus, momente unice și de neuitat. În acel timp când s-au desfășurat examenele de licență, parcă am adunat emoții cât în toți anii de studii. S-a întâmplat așa poate și pentru că am susținut două examene, la programele de studii Teologia Adventistă Pastorală și Asistența Socială. Pot să afirm că am studiat cu plăcere ambele specializări și am multe motive să cred că au contat mult pentru dezvoltarea mea intelectuală și spirituală. Da, la programul de teologie, examenul scris și prezentarea tezei de licență au fost prioritare. Nu cred că voi uita repede momentul când stimații mei profesorii, care mi-au predat de-a lungul anilor, asistau acum cu emoție la ultimele mele examene. Un moment impresionant care mi-a rămas în minte și m-a convins că am avut privilegiul să trăiesc un eveniment unic, prima sesiune de examene de licență din cadrul Universității Adventus, a fost declarația unui distins profesor care ne-a spus: „De aproximativ 100 de ani, de la înființarea Institutului Biblic de la Focșani, în 1924, așteptăm această zi!" Atunci am început să realizez mai mult cât de responsabil trebuie să fiu față de ceea ce au făcut pentru Dumnezeu și biserică cei care au fost înaintea noastră. Cred că programul de licență Asistență Socială mă va ajuta să înțeleg mai bine modelul de slujire oferit de Domnul Isus Hristos și cum pot să fiu mai aproape de oameni într-o lume în care oamenii sunt tot mai singuri. Aș mai avea multe de spus, dar nu pot încheia fără să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru modul minunat cum a lucrat în viața mea cât am fost în campus, să-mi exprim încă o dată recunoștința față de familia mea, care m-a susținut în acest timp, să-i salut încă o dată pe colegii mei care m-au acceptat așa cum sunt și, bineînțeles, să le spun profesorilor care m-au îndrumat că-i prețuiesc mult, la fel ca și pe toți angajații din campus, care mi-au oferit confortul necesar să ajung la acest final fericit!"

Marius Capotă, absolvent programe de studii Teologie Adventistă Pastorală și Asistență Socială

EXAMENUL DE LICENȚĂ DIN ANUL 2019 ESTE ȘI O CONFIRMARE CARE NE ARATĂ CĂ DUMNEZEU IUBEȘTE EDUCAȚIA ADVENTISTĂ ȘI ARE ÎN ATENȚIE UNIVERSITATEA ADVENTUS DIN CERNICA.

Examenul de licență din anul 2019 a trecut repede, așa cum au trecut și anii de studenție ai tinerilor absolvenți. Anul acesta, pe lângă experiența de formare educațională și trimiterea în slujire către o lume care are nevoie de mesajul Evangheliei, am primit și o confirmare care ne arată că Dumnezeu iubește educația adventistă și are în atenție Universitatea Adventus din Cernica. Îi mulțumim pentru grijă și cerem mai departe putere ca să împlinim cu bucurie responsabilitățile pe care le avem până când... „cei ce au învățat pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci" (Daniel 12:3). ■

Emanuel Sălăgean este șef birou promovare, Universitatea Adventus.

CA_august_2019.indd 18 7/16/2019 3:19:16 PM

TRANSFORMAȚI
Lasemenea
Romani 12:2
ADMITERE
2019
9-16 SEPTEMBRIE
Teologie adventistă pastorală
Asistență socială
Pedagogia învățământului primar și preșcolar
Școala Postliceală Sanitară "Doctor Luca" Cernica
021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro
UNIVERSITATEA ADVENTUS

CA_august_2019.indd 19 7/16/2019 3:19:17 PM

IACOV ȘI ISRAEL

Fugarul șchiopătând a înțeles în sfârșit că beligerantul nu era de pe pământ. Necunoscutul i-a zis: „Lasă-Mă să plec, căci se revarsă zorile” (Geneza 32:24-32; cuvintele citate sunt din versetul 26). „Dar Iacov a răspuns: «Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta»” (același verset).

Atunci „omul acela”, care era în stare să binecuvânteze, l-a întrebat pe patriarh: „«Cum îți este numele?» «Iacov», a răspuns el. Apoi a zis: «Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai fost biruitor»” (v. 27, 28).

„Răsărea soarele când a trecut pe lângă Peniel. Însă Iacov șchiopăta din coapsă” (v. 31). De ce șchiopăta? Pentru că, în cursul acelei lupte, „văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el” (v. 25).

PRIN UMILINȚĂ, POCĂINȚĂ ȘI LEPĂDARE DE SINE, ACEST MURITOR PĂCĂTOS, SUPUS GREȘELII, A FOST BIRUITOR FAȚĂ DE MAIESTATEA CERULUI.

Dacă era rănit în luptă, cum a biruit Iacov? Datorită perseverenței de care a dat dovadă în adversități. Iacov devenise un om al rugăciunii, pocăit, schimbat. Aceasta era o biruință. Și cum să se lupte cu Dumnezeu? Era, implicit, o luptă cu sine, o luptă a căinței și a convertirii. Rugăciunea sa disperată din versetele 9–12 ne arată cum a reușit el să „smulgă” de la Dumnezeu asigurarea iertării, a primirii, a ocrotirii, a călăuzirii. Era o luptă pozitivă și sfântă cu Dumnezeu. De fapt, împreună cu Dumnezeu. Alături de Dumnezeu.

„Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32:26). „Dacă aceasta ar fi fost o îndrăzneală înfumurată, impertinentă, Iacov ar fi fost nimicit pe loc, dar i s-a dat asigurarea potrivită unuia care își mărturisește nevrednicia și se bizuie totuși pe credincioșia unui Dumnezeu care Își ține legământul. Iacov «s-a luptat cu Îngerul și a fost biruitor» (Osea 12:4). Prin umilință, pocăință și lepădare de sine, acest muritor păcătos, supus greșelii, a fost biruitor față de Maiestatea cerului. El se agățase cu o dârzenie tremurândă de făgăduințele lui Dumnezeu și inima Iubirii infinite nu a putut respinge rugămintea păcătosului.” (*Patriarhi și profeți*, p. 197)

Cât privește șchiopătarea din coapsă, aceasta semăna parțial cu defectul fizic iremediabil al apostolului Pavel, despre care el însuși a zis: „Și, ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori L-am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: ‚Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită’” (2 Corinteni 12:7-9).

Patriarhul Iacov a obținut har de la Ființa divină cu care se angajase în luptă. Un har suficient. Un har îmbelșugat. Era acum un om nou. Numele pe care-l purtase era rușinos și a scăpat de el, cu ajutor de sus. Căci „Iacov” însemna „cel ce ține de călcâi”. „Cuvântul ebraic pentru «călcâi», *ʿaqeb*, este înrudit cu verbul *ʿaqab*, «a apuca de călcâi» în sens figurat «a înșela»” (*Seventh-day Adventist Bible Commentary/Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea,* vol. I, p. 369). Așa s-a exprimat și Esau în fața tatălui său, Isaac, când a constatat că fratele său îi furase binecuvântarea: „Da, nu degeaba i-au pus numele Iacov, căci m-a înșelat de

CA_august_2019.indd 20 7/16/2019 3:19:17 PM

două ori. Mi-a luat dreptul de întâi născut și iată-l acum că a venit de mi-a luat și binecuvântarea!" (Geneza 27:36).

Mesagerul ceresc i-a pus un nume nou, „Israel". Trecutul era ispășit, numele schimbat. Vă aduceți aminte că Revelația ne-a promis un nume nou? Iată făgăduința: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela care-l primește" (Apocalipsa 2:17). Numele este un element de identificare a individului, semnul care-l deosebește de alți indivizi. Ce rost are un nume pe care-l știe numai cel care-l primește? Probabil este vorba de caracter, de individualitate, de personalitate, concentrate în acest nume nou: nimeni altul nu poate fi la fel, este un unicat.

Nume nou, Israel, „căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor" (Geneza 32:28). Această numire s-a repetat: „Dumnezeu i S-a arătat iarăși lui Iacov, după întoarcerea lui din Padan-Aram, și l-a binecuvântat. Dumnezeu i-a zis: «Numele tău este Iacov, dar nu te vei mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel.» Și i-a pus numele Israel" (Geneza 35:9,10). Un nume dat de Dumnezeu, reflectând relația patriarhului cu El. Cunoscătorii Sfintelor Scripturi știu că numele „Iacov" nu a dispărut, ci a fost folosit în mod paralel cu noul nume „Israel". De ce? Probabil ca o reflectare a trecutului și a prezentului: ce a fost cândva, în contrast cu ce este acum.

Potrivit cu King James Version (KJV), numele „Israel" este folosit de 2 319 ori în toată Biblia. Este un nume dat de Dumnezeu și se referă la poporul Său credincios din toate timpurile. Numai unul dintre fiii lui Avraam a purtat mai departe moștenirea spirituală acordată de Dumnezeu, și anume Isaac. Numai unul dintre cei doi fii ai lui Isaac a continuat-o, și anume Iacov, prin cei doisprezece fii ai săi, din care au apărut cele douăsprezece seminții ale poporului ales – poporul Israel.

Făgăduințele date de Dumnezeu lui Avraam au continuat prin Isaac, Iacov și cei doisprezece fii ai săi. Dumnezeu a iubit poporul acela și l-a ocrotit de-a lungul secolelor. L-a ocrotit de exterminarea plănuită de faraon, l-a salvat din genocidul pus la cale de Haman. În poporul acela S-a născut Salvatorul lumii ca „Sămânță" a lui Avraam (vezi Geneza 22:18 și Galateni 3:16), fiind „Sămânța femeii" menită să sfărâme capul șarpelui (vezi Geneza 3:15). De aceea a zis Isus că „mântuirea vine de la iudei" (Ioan 4:22).

Dragostea lui Dumnezeu pentru Israel este ilustrată în mod superb în aceste fraze emoționante din Psalmul 105: „Domnul este Dumnezeul nostru, judecățile Lui se aduc la îndeplinire pe tot pământul. El Își aduce aminte totdeauna de legământul Lui, de făgăduințele Lui făcute pentru o mie de neamuri de om, de legământul pe care l-a încheiat cu Avraam și de jurământul pe care l-a făcut lui Isaac; El l-a făcut lege pentru Iacov, legământ veșnic pentru Israel, zicând: «Ție îți voi da țara Canaanului ca moștenire care v-a căzut la sorț.» Pe atunci, ei erau puțini la număr, foarte puțini la număr și străini în țară; mergeau de la un neam la altul și de la o împărăție la un alt popor, dar n-a dat voie nimănui să-i asuprească și a pedepsit împărați din pricina lor. «Nu vă atingeți de unșii Mei», a zis El, «și nu faceți rău proorocilor Mei!»" (v. 7-15).

În Cântarea lui Moise întâlnim alte informații privitoare la modul cum Dumnezeu Și-a îngrijit și Și-a protejat poporul: „Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate, l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui: așa l-a călăuzit Domnul singur pe poporul Său și nu era niciun dumnezeu străin cu El" (Deuteronomul 32:9-12).

Cu scurt timp înainte de rostirea Legii morale pe Muntele Sinai, Dumnezeu S-a adresat astfel urmașilor patriarhilor: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt" (Exodul 19:4-6).

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată cum au decurs lucrurile cu urmașii lui Iacov/Israel și cum s-a manifestat îndurarea lui Dumnezeu față de oamenii iubiți de El până în zilele noastre. Citind acest Cuvânt, putem cerceta cu pietate rostirile profetice, împlinirea lor în vremurile creștinismului și mai departe, până la porțile Paradisului redobândit. ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

UN NUME NOU

ȘTEFAN RADU

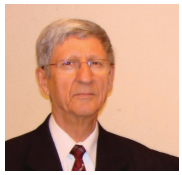

NUMELE ESTE UN ELEMENT DE IDENTIFICARE A INDIVIDULUI, SEMNUL CARE-L DEOSEBEȘTE DE ALȚI INDIVIZI. CE ROST ARE UN NUME PE CARE-L ȘTIE NUMAI CEL CARE-L PRIMEȘTE? PROBABIL ESTE VORBA DE CARACTER, DE INDIVIDUALITATE, DE PERSONALITATE, CONCENTRATE ÎN ACEST NUME NOU: NIMENI ALTUL NU POATE FI LA FEL, ESTE UN UNICAT.

CA_august_2019.indd 21 7/16/2019 3:19:18 PM

CONDUCĂTORII BISERICII, ÎNDEMNAȚI SĂ AIBĂ UN STIL DE VIAȚĂ SĂNĂTOS

În cadrul summitului global pentru leadership desfășurat în Jamaica în luna februarie a acestui an, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Ted N.C. Wilson, i-a îndemnat pe conducătorii bisericii din toată lumea, prezenți la respectiva întrunire ca reprezentați ai tuturor diviziunilor, să acorde toată atenția necesară stilului de viață sănătos pentru a putea servi ca exemple vii ale soliei cu privire la sănătate pe care Biserica Adventistă se străduiește să o ducă lumii.

Subiectul întrunirii l-a constituit misiunea în orașele mari și solia de sănătate, accentuând faptul că Ellen White a considerat solia cu privire la sănătate ca fiind metoda rânduită de Dumnezeu pentru a ajunge la oamenii din orașele mari. Ted Wilson a subliniat în special importanța unui stil de viață sănătos, liber de efectele negative ale consumului de carne și de cafea.

SPER CĂ VEȚI PLECA DIN ACEST LOC CU DORINȚA DE A ÎNCHEIA LUCRAREA LUI DUMNEZEU. TREBUIE SĂ AJUNGEM LA OAMENII DIN ORAȘELE MARI, DAR PENTRU A LE PUTEA PREZENTA SOLIA DE SĂNĂTATE TREBUIE CA MAI ÎNTÂI NOI ÎNȘINE SĂ O TRĂIM, ȘI ACEST LUCRU VA FI GRĂITOR PENTRU OAMENI.

Pe parcursul săptămânii cât a durat evenimentul, liderii Bisericii Adventiste din toată lumea au avut ocazia de a pune în practică chiar în acel loc un stil de viață sănătos prin multă mișcare fizică și o alimentație total vegetariană. Sesiunile de mișcare fizică au fost organizate la finalul fiecărui seminar, au durat câte cinci minute și au fost conduse de către Jason Miguel Aragon, de la Universitatea Montemorelos, din Mexic.

„Sper că veți pleca din acest loc cu dorința de a încheia lucrarea lui Dumnezeu", a spus pastorul Wilson la încheierea summitului. „Trebuie să ajungem la oamenii din orașele mari, dar pentru a le putea prezenta solia de sănătate trebuie ca mai întâi noi înșine să o trăim, și acest lucru va fi grăitor pentru oameni."

Mulți dintre cei 196 de participanți și-au exprimat entuziasmul față de solia sănătății și dorința de a o implementa cu multă seriozitate în propriile vieți.

Echipați cu o nouă viziune asupra lucrării misionare medicale, participanții au luat decizii pe care le-au împărtășit cu cei prezenți. „Lista mea de cumpărături va fi mult diferită de acum înainte", a spus Edison Samraj, directorul Departamentului Sănătate al Diviziunii Asia de Sud.

Elie Weick-Dido, președinte al Diviziunii Africa Centrală și de Vest, a spus că, deși a fost campion la ciclism, în timpul studiilor efectuate pentru a deveni pastor a neglijat exercițiile fizice, dar acum dorește să revină la o formă fizică potrivită prin adoptarea unei alimentații total vegetariene, fără ouă și produse lactate, și prin efectuarea de exerciții fizice în fiecare zi. „În această săptămână am slăbit două kilograme", a spus cu emoție în glas Weick-Dido, „și vă adresez rugămintea să vă rugați pentru mine să pot continua în această direcție."

Alți conducători ai bisericii au declarat că summitul acesta le-a întărit hotărârea de a menține un stil de viață sănătos. Roger E. Robertsen, președinte al Câmpului pastoral Israel, a împărtășit celor prezenți cum hrana sănătos pregătită de soția sa l-a ajutat să poată experimenta o regresie a unei afecțiuni cardiovasculare serioase. Iar Fred Hardinge, fost director asociat în cadrul Departamentului Sănătate al bisericii la nivel mondial, care a condus mai multe seminare în cadrul acestui summit și a contribuit la alcătuirea meniului, a spus că în nouă luni de zile a slăbit 15 kg și mai are încă vreo 12 de dat jos.

Artur A. Stele, vicepreședinte al Bisericii Adventiste mondiale, i-a încurajat pe cei prezenți să meargă cu curaj înainte în această direcție, împărtășindu-le că el a descoperit într-o excursie făcută în țara sa natală, Uzbekistan, că gusturile se adaptează în timp, așadar schimbarea nu e o problemă.

„Am crescut mâncând tot felul de alimente nesănătoase", a povestit el. „În această excursie am crezut că mă voi bucura de câteva din mâncărurile mele preferate din copilărie. Nu a fost așa, dimpotrivă, am luat o gură și a trebuit de îndată să scap de ea..."

Summitul, cu subiectul „Plinătate în Hristos: viziune și misiune în acțiune", a început pe 3 fe-

CA_august_2019.indd 22 7/16/2019 3:19:18 PM

bruarie, la ora 6:30 dimineața, cu analize medicale de verificare a glicemiei și colesterolului pentru liderii prezenți și soțiile lor, și s-a încheiat pe 10 februarie, tot cu analize medicale, pentru evaluarea finală a stării de sănătate a participanților și, desigur, cu un moment de închinare și remarci finale din partea organizatorilor.

Apel pentru vegetarianism total

Președintele Ted Wilson a pledat în fața celor prezenți pentru adoptarea unei diete total vegetariene, dietă pe care au putut s-o experimenteze chiar acolo, în săptămâna summitului. Citând din cartea lui Ellen White *Dietă și hrană*, el a spus: „Fie ca niciunul din pastorii noștri să nu dea un exemplu rău consumând carne. Fie ca ei și familiile lor să trăiască la înălțimea reformei sănătății. Pastorii noștri să nu-și animalizeze propriile firi și pe cele ale copiilor lor." (p. 399, original)

Amintind că mâncarea de carne nu constituie un test pentru a fi membru al bisericii, Ted Wilson a continuat citând din aceeași lucrare: „Dorește vreunul din cei ce sunt slujitori ai Evangheliei, care proclamă cel mai solemn adevăr din toate câte au fost date muritorilor, să dea un exemplu prin întoarcerea la oalele cu carne ale Egiptului? Doresc cei care sunt plătiți cu zecimea din casa vistieriei lui Dumnezeu să-și îngăduie prin satisfacerea eului să otrăvească curentul dătător de viață ce curge prin venele lor? Vor nesocoti ei lumina și avertizările pe care le-a dat Dumnezeu? Sănătatea corpului trebuie să fie privită ca un lucru esențial pentru creșterea în har și pentru un temperament calm, echilibrat" (p. 404).

În timpul summitului, dr. Peter N. Landless, director al Departamentului Sănătate al bisericii mondiale, a transmis de asemenea dorința ca membrii bisericii noastre să se abțină de la consumul de carne.

„Rugăciunea mea este ca noi, ca biserică, să nu mai avem de-a face cu mâncarea de carne, deoarece noi știm bine că acesta este lucrul cel mai bun pe care trebuie să îl facem", a spus acesta pe 7 februarie.

Făcând apel în mod direct la conducătorii bisericii, între care s-a inclus și pe sine, a adăugat: „Noi suntem plătiți din zecime. Să nu uităm niciodată acest lucru. Ceea ce facem și felul în care ne trăim viața trebuie să reflecte această responsabilitate."

Aceia care urmează o dietă total vegetariană trebuie să ia vitamina B_{12}, ca și ovo-lacto-vegetarienii, în special cei în vârstă, a spus dr. Landless. E posibil să fie nevoie și de suplimentarea cu vitamina D și calciu în cazul dietei total vegetariene. Iar cei care decid să fie ovo-lacto-vegetarieni să aibă în vedere să folosească cu măsură ouăle și produsele lactate. Aceste observații sunt în conformitate cu General Conference Working Policy, care recomandă o dietă vegetariană echilibrată.

Planificarea meniurilor în cadrul evenimentelor bisericii

Spre încheierea lucrărilor, fratele Ted Wilson a sugerat ca, la evenimentele sponsorizate de biserică, meniurile să fie total vegetariene.

„De ce să plătim din banii de zecime ca oamenii să mănânce ceea ce nu este recomandat?" a spus el.

Și-a exprimat de asemenea îngrijorarea cu privire la faptul că în biserică a devenit un lucru obișnuit consumul de cafea. Ellen White a descris cafeina ca fiind o otravă, iar folosirea ei constituind păcat.

„Să-i îndemnăm pe oameni să stea departe de cafeină. Să avem încredere în ceea ce ne-a învățat Dumnezeu cu privire la felul în care trebuie să trăim", a spus fratele Wilson.

Deschizând Biblia la 1 Corinteni 10:31, el a citit: „De aceea, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu". Iar apoi, citând din 1 Corinteni 6:19, a spus: „Corpul vostru este templul Duhului Sfânt."

„Nu vă îndemn să fiți fanatici", a continuat el. „Îmi exprim doar acest gând: de ce să nu fim noi exemple pe această cale? Trebuie să acționăm echilibrat, cu chibzuință, ajutându-i pe oameni să vadă perspectiva de ansamblu."

Wilson, care împreună cu alți lideri au condus adunări evanghelistice în preajma summitului, și-a adus aminte că a auzit un comentariu neobișnuit de la Glen Samuels, președinte al Conferinței Jamaica de Vest, al cărei teritoriu include și localitatea Montego Bay, unde s-a desfășurat summitul. Acesta spusese: „Nu vreau să mor înainte de vreme."

Întorcându-se spre liderii bisericii, Ted Wilson a spus: „Vă încurajez să vă bucurați de ceea ce ne-a spus Domnul Isus în Ioan 10:10 – „să aveți viață, și s-o aveți din belșug". Nu muriți înainte de vreme. Nu renunțați! Continuați să mergeți numai înainte!" ■

VOR NESOCOTI EI LUMINA ȘI AVERTIZĂRILE PE CARE LE-A DAT DUMNEZEU? SĂNĂTATEA CORPULUI TREBUIE SĂ FIE PRIVITĂ CA UN LUCRU ESENȚIAL PENTRU CREȘTEREA ÎN HAR ȘI PENTRU UN TEMPERAMENT CALM, ECHILIBRAT.

Traducere **Elena Pridie**

https://news.adventist.org/en/all-news/news/go/2019-02-14/church-leaders-urged-to-model-healthy-lifestyles/

CA_august_2019.indd 23 7/16/2019 3:19:18 PM

CELE ȘAPTE RUGĂCIUNI DIN CARTEA LUI DANIEL

Cartea lui Daniel este bine cunoscută ca profeție apocaliptică, o viziune divină asupra istoriei pământului nostru până la finalul fericit al întâlnirii cu Isus, Mântuitorul nostru. Dar cartea lui Daniel conturează cu o forță mai mare decât oricare alta o viață spirituală profundă și nobilă, oameni cu caractere înalte, bărbați pe care îți face plăcere să-i admiri. Ceea ce i-a ajutat să ajungă atât de mari și de influenți a fost viața lor de rugăciune.

CARTEA DANIEL NE OFERĂ ȘAPTE RUGĂCIUNI CLARE ȘI PRECISE. TREI AU FOST ÎNĂLȚATE DE DANIEL, MARELE BĂRBAT AL CREDINȚEI ȘI AL PROFEȚIEI; TREI SUNT RUGĂCIUNILE LUI NEBUCADNEȚAR, CONSTRUCTORUL BABILONULUI ANTIC, IAR ULTIMA RUGĂCIUNE ESTE A MONARHULUI MEDO-PERSAN, DARIUS,

Cartea ne oferă șapte rugăciuni clare și precise. Trei au fost înălțate de Daniel, marele bărbat al credinței și al profeției; trei sunt rugăciunile lui Nebucadnețar, constructorul Babilonului antic, și ne oferă drumul devenirii lui, de la mândrul împărat păgân la adoratorul umil al lui Iehova; ultima rugăciune este a monarhului medo-persan, Darius, înălțată lui Iehova în urma experienței minunate cu groapa leilor. Rugăciunea, spre deosebire de oricare altă activitate religioasă cultică, nu are nicio restricție, ea poate fi rostită de oricine, este universală. Daniel se roagă, împăratul Babilonului se roagă, împăratul Medo-Persiei se roagă, așa că avem recomandarea și dispoziția de a-i include pe toți prietenii noștri în cercul de rugăciune.

Tinerii evrei care ajung la curtea lui Nebucadnețar din Babilon sunt supuși unui proces bine gândit de integrare cultural-religioasă în lumea babiloniană. Babilonienii erau puternicii zilei, erau la cel mai înalt nivel de civilizație, aveau o religie bine structurată și ceea ce doreau era ca popoarele supuse să accepte cultura și religia lor. Programul de asimilare era complex și obligatoriu.

În primul rând, tinerilor evrei le-au fost schimbate numele, cele noi având sensuri total diferite de numele lor evreiești: Daniel (Dumnezeu este judecătorul meu) devine Belșațar (Fie ca Bel să mă țină în viață); Hanania (Harul lui Yahwe) devine Șadrac (În slujba lui Aku); Mișael (Cine este ca Dumnezeu) devine Meșac (Cine este ca Aku); Azaria (Yahwe a ajutat) devine Abed Nego (Slujitor al lui Nego).

Bătălia lingvistică urmărea să imprime în mintea lor o altă relație cu divinitatea, să-i despartă definitiv chiar și de ceea ce le-ar aduce aminte de Dumnezeul lor. Repetând mereu aceste nume, ei urmau să se apropie și să se lege de zeitățile babiloniene. Dar asimilarea nu se oprește doar la nume și la concepte, ci trece la ceva mult mai concret, la alimentație.

Evreii trebuiau să consume hrana împăratului. Aceasta era o mare cinste pentru un supus babilonian, când ne gândim că masa cea mare a sclavilor mureau de foame, ei erau deosebit de privilegiați. Verbul folosit aici, „a rânduit", este folosit în Biblie doar în dreptul actelor dirijate de Dumnezeu, ca de exemplu în actele creațiunii, unde Dumnezeu „a rânduit". Participarea evreilor la masa împăratului, unde carnea și vinul erau elementele de bază, și acceptarea a ceea ce a rânduit împăratul însemna recunoașterea lui Nebucadnețar ca zeul lor, însemna că împăratul și-a arogat dreptul și funcția Creatorului de „a rândui" ce să mănânce supușii săi.

Acum avem de-a face cu prima acțiune directă a celor patru tineri – „ei s-au hotărât să nu se spurce...". Ei au arătat că nu sunt dispuși să accepte civilizația babiloniană, ci vor să-și păstreze identitatea ebraică. Ei aleg o hrană simplă, vegetariană, și apă, cu scopul de a nu se spurca, făcând aluzie la regulile Leviticului. Prin acest gest, Daniel și prietenii lui au arătat că religia nu se rezumă doar la concepte teoretice, formule și ritualuri cultice, ci ea coboară în viața de zi cu zi și dirijează fiecare compartiment al vieții, mâncarea, băutura, hainele și gesturile noastre.

Rugăciunea – punctul de răscruce între: spiritual, evlavios sau firesc, lumesc

Fiecare om trece prin multe situații când trebuie să aleagă între a rămâne un copil credincios al lui Dumnezeu sau a ceda strigătului lumii. Punctul acesta de intersecție este marcat de rugăciune; dacă cedezi tentațiilor lumii, vei zice: „Ce-o fi o fi, n-am ce face. Merg și eu cu toți ceilalți, Dumnezeu mă

CA_august_2019.indd 24 7/16/2019 3:19:18 PM

știe, mă înțelege și mă iartă." Dacă alegi să mergi cu Dumnezeu, n-ai altă cale decât să te pleci pe genunchi și să te rogi: „Doamne, nu văd nicio ieșire din această situație, dar vreau să rămân lângă Tine, ajută-mă, intervino Tu și scapă-mă."

Avem prima experiență a credinței; Daniel și prietenii lui nu puteau refuza alimentația rânduită fără consecințe grave. Pentru a rezolva situația, ei recurg la un experiment de zece zile. Vor să le demonstreze babilonienilor care alimentație este mai bună și reușesc, fiind astfel acceptați cu felul lor, deoarece așa vor fi mai buni. Pedagogul lor este convins și le acceptă cererea, așa că avem o primă biruință în Babilon, repurtată în dreptul rafturilor cu alimente din supermarket, a meselor cu hrană și a poftei de a-ți satisface plăcerile.

Cu siguranță că doar alimentația vegetariană nu putea face minuni, așa încât evreii să fie de zece ori mai deștepți. Alimentația vegetariană corectă va avea aceleași efecte pentru oricine o practică, indiferent dacă este credincios sau yoghin. Se pune întrebarea: ce diferență există între un creștin care respectă un regim de viață și o alimentație corectă și se roagă și un necreștin care are același regim, dar nu se roagă? Daniel și prietenii lui ne răspund:

Pentru Daniel și prietenii lui, primul succes din Babilon a fost unul al credinței; ei au găsit înțelegere la pedagogul lor, au reușit să evite hrana împăratului în schimbul hranei Creatorului (Daniel 1:14). Apoi, ei au avut un succes răsunător la școală, întrecându-i pe toți și, în plus, arătau mai bine și din punct de vedere fizic (Daniel 1:15,16). În final, la examenul de licență, ei i-au surclasat pe toți colegii cu o diferență atât de mare, încât împăratul i-a remarcat și i-a oprit la birourile palatului (Daniel 1:20). Aici s-a văzut mâna lui Dumnezeu. Toate acestea nu pot avea loc la întâmplare, iar Dumnezeu acționează atunci când copiii Săi au încredere în El și se roagă. Succesul lor este o dovadă indirectă a vieții lor de rugăciune.

„Dumnezeu ne oferă ca răspuns la rugăciune ceea ce El nu ne-ar da dacă noi nu i-am cere." Daniel și prietenii lui au învățat cum să se roage; ei știau ce să-I ceară lui Dumnezeu, precis, la subiect: „Doamne, vrem să respectăm alimentația curată, ajută-ne, fă să avem trecere la pedagogul nostru!" Sau mai departe: „Doamne, noi ne-am separat de restul tinerilor, suntem criticați, bârfiți, luați în vizorul lor, ajută-ne să-i câștigăm, să dovedim superioritatea principiilor noastre și să-i facem interesați de stilul nostru de viață și de religia noastră!"

Rugăciunea – strigătul omului în necaz după ajutorul divin, un SOS spiritual

Încă din anii de școală, Daniel și prietenii lui au ieșit în evidență, au fost opriți chiar la cancelaria imperială, nu mai erau niște robi neînsemnați de la periferia imperiului, ci erau „cei mai buni, cei mai deștepți". De acum intrau într-o nouă etapă și urmau să facă față unei noi provocări. Viața este o luptă continuă. În urma experienței cu visul împăratului și explicația oferită de Daniel, evreii devin salvatorii tuturor înțelepților Babilonului. De acum vor avea un rang mai înalt și se vor bucura de un respect deosebit. Însă n-au uitat că toate acestea nu li se datorează lor, ci Dumnezeului lor, care i-a onorat cu darul profeției. Aici întâlnim prima rugăciune directă pe care ei o înalță lui Dumnezeu.

Încă din primul an al activității lor de „înțelepți" la curtea lui Nebucadnețar, tinerii evrei se confruntă cu o problemă extrem de gravă, un decret imperial de a fi uciși toți înțelepții. Probabil ți-ai zice: Nu e mai bine să fiu un om de rând și nu în elita societății? Iată în ce încurcătură au ajuns? Dar Daniel nu dă vina pe împrejurări. El știe ceva: Dumnezeu are un plan cu fiecare și acum este pregătit să-și îndeplinească rolul. Îi cere împăratului un răgaz de timp nedefinit. Pentru ce? Pentru rugăciune.

Ilustrație

Un soldat american de pe frontul japonez nu participa la nicio acțiune în zilele de Sabat. Acum era planificat un atac într-o zi de Sabat și în unitate nu mai era decât un singur infirmier. Comandantul îl întreabă: „Vrei să vii la atac? Nu avem infirmieri." El cere un răgaz de 20 de minute. Apoi se întoarce și pleacă la atac. Cu această ocazie a salvat viața a 75 de soldați și a primit cea mai înaltă medalie americană. „De ce ai ezitat 20 de minute?" l-au întrebat ziariștii. „Ca să mă rog Dumnezeului meu și să-L întreb ce trebuie să fac", a fost răspunsul.

Daniel formează o grupă de rugăciune, de fapt ea exista, iar acum subiectul este: „Să ceară îndurare de la Dumnezeul cerurilor cu privire la taina aceasta" (Daniel 2:17). Rugăciunea este strigătul omului în necaz: „Când strigă un nenorocit, Domnul aude..." (Psalmii 34:6). Sunt unii care au făcut din expresia aceasta o demonstrație fariseică, ieșind în piețe și strigând în cor, cât puteau de tare, ca Dumnezeu să-i audă. Nu decibelii contea-

PUTEREA RUGĂCIUNII
TRAIAN ALDEA

TOATE ACESTEA NU POT AVEA LOC DOAR LA ÎNTÂMPLARE, IAR DUMNEZEU ACȚIONEAZĂ ATUNCI CÂND COPIII SĂI AU ÎNCREDERE ÎN EL ȘI SE ROAGĂ. SUCCESUL LOR ESTE O DOVADĂ INDIRECTĂ A VIEȚII LOR DE RUGĂCIUNE.

CA_august_2019.indd 25 7/16/2019 3:19:18 PM

ză, nu cât de mult timp te rogi, ci actul în sine. Tu știi că există doar o singură cale, o singură soluție – Dumnezeu – și apelezi la El ca atare. Este prima rugăciune înregistrată din cartea lui Daniel. E subiectul tipic, rugăciunea clasică.

Rugăciunea de mijlocire – noblețea rugăciunii

Pentru ce te rogi? Care sunt subiectele tale de rugăciune, ocazionale, întâmplătoare, de circumstanță, sau ai ceva clar, precis, trecut pe agenda ta? Subiectele pentru care te rogi scot în evidență noblețea ta creștină.

Acum, Daniel este confruntat cu o problemă serioasă: profeția lui Ieremia de 70 de ani de robie era pe sfârșite, iar aici, în Babilon, nu se întrezărea nicio speranță de întoarcere acasă. Daniel este preocupat profund de împlinirea acestei profeții, chiar dacă el nu putea să se mai întoarcă fiind prea bătrân, dar se gândea la poporul său, la onoarea Dumnezeului său. Rugăciunea aceasta este complet lipsită de egoism, este o mijlocire la tronul ceresc pentru împlinirea și realizarea marelui vis al întoarcerii din robie.

NOI NE GĂSIM MULT MAI APROAPE DE HOTARELE CANAANULUI CERESC DECÂT ERA DANIEL ATUNCI. CÂT DE PREOCUPAȚI SUNTEM DE ÎNTOARCEREA ACASĂ? CÂT DE MULT NE RUGĂM PENTRU ÎMPLINIREA PROFEȚIILOR?

În Daniel 9:1-23 avem cea mai lungă rugăciune raportată în cartea lui Daniel. Este în același an cu experiența din groapa leilor. Nu putem ști care din aceste rugăciuni era prima. Mă gândesc că rugăciunea din capitolul 9 este anterioară celei din capitolul 6, deoarece Daniel era extrem de preocupat de rezolvarea acestei probleme, așa că nici groapa leilor nu-l putea opri să se roage.

Când te rogi pentru altul, te ridici la statura unui sfânt; când uiți problemele tale și te frământă cele ale aproapelui tău, te alături grijii și dragostei divine. Când ești frământat ca să îndepărtezi piedicile care ar putea exista în calea împlinirii făgăduințelor divine, atunci tu colaborezi cu îngerii. Este cel mai frumos lucru, este noblețea vieții de rugăciune.

Noi ne găsim mult mai aproape de hotarele Canaanului ceresc decât era Daniel atunci. Cât de preocupați suntem de întoarcerea acasă? Cât de mult ne rugăm pentru împlinirea profețiilor? Cât de mult suntem frământați că ar fi posibil ca ceva să împiedice și să întârzie eliberarea? Această rugăciune ne oferă cel mai puternic imbold pentru a ne schimba sensul rugăciunilor noastre și profunzimea dragostei noastre după întâlnirea cu Dumnezeu. Vedem la Daniel dorința arzătoare a unui copil de a se întoarce cât mai repede acasă. Vedem la el grija, preocuparea de a îndepărta orice piedică ce ar putea sta în calea acestui vis frumos. Când ne vom ruga asemenea lui Daniel?

Rugăciunea – un mod de a fi, dezvoltarea unei demnități spirituale

În nicio altă carte din Biblie nu există o probă mai puternică pentru viața de rugăciune ca în cartea lui Daniel. Aici se va da un decret special pentru interzicerea oricărei forme de rugăciune sau închinare, cu excepția aceleia adresate împăratului. Pus în fața unei situații dificile, Daniel avea de ales între trei variante: 1. Să respecte decretul imperial și să întrerupă viața lui de rugăciune. 2. Să nu respecte decretul imperial, dar să continue să se roage în ascuns; de fapt nimeni nu-ți poate controla gândurile, putea să se roage chiar cu voce, dar mai încet, și cu ferestrele închise. 3. Să sfideze decretul imperial și să se roage fără nicio schimbare în ritual, adică cu ferestrele deschise, la timpul obișnuit, arătându-le medoperșilor că el nu poate fi oprit de la rugăciune prin niciun decret.

Daniel a ales varianta cea mai grea pentru el. De ce? Nu pentru că dorea să-l sfideze pe împărat, ci dorea să demonstreze că viața lui de rugăciune este mai importantă decât orice. Rugăciunea era pentru Daniel „respirația sufletului” și, așa cum nu poți trăi fără respirație, el nu putea trăi fără rugăciune. Iată de ce cartea lui Daniel este extraordinară prin caracterele pe care le prezintă, prin măreția credinței și a demnității morale ireproșabile. Viața de rugăciune este o posibilitate de a demonstra în mod public ceea ce avem în adâncul sufletului; este o oglindă a sufletului.

Putem vedea la bătrânul Daniel o liniște și o pace sufletească, un program spiritual atât de riguros, încât nimeni și nimic nu-l poate întrerupe, o credință de nezdruncinat, o demnitate demnă de invidiat, o adevărată măreție care i-a făcut și pe păgâni să se uimească și să se închine Dumnezeului său. Ne mândrim cu Daniel din groapa leilor mai mult decât cu toate palatele de aur ale lui Nebucadnețar. Daniel din groapa leilor și Iosif în închisoarea lui Potifar sunt cele mai puternice dovezi că un caracter integru, o conștiință curată valorează mai mult decât viața. La o astfel de înălțime nu se ajunge ușor și nici repede. Doar câteva cuvinte rostite în grabă dimineața și seara, participarea la ore de rugăciune de 15-20 de minute, un studiu superficial a două, trei cărți spirituale pe an nu te vor ajuta să calci pe urmele lor. Numai acei bărbați care și-au tocit genunchii în rugăciune vor putea să urmeze un astfel de exemplu. Așteptăm, sperăm ca în lupta finală să apară mulți alții ca Daniel. Vei fi și tu? ■

Dr. **Traian Aldea** este pastor pensionar.

CA_august_2019.indd 26 7/16/2019 3:19:18 PM

PERFECȚIUNEA – VIRTUTE SAU PĂCAT

Introducere

Toate disputele populare sau teologice din adventism, despre păcat, natura umană a lui Isus, neprihănirea prin credință, neprihănirea lui Hristos, îndreptățire etc., converg spre un singur subiect – istoric și actual: Este posibil ca un om să ajungă să trăiască fără a păcătui, sau fără păcat? Este corectă învățătura că cei din ultima generație, care va fi înălțată la cer, trebuie să fie nu doar „biruitori ai fiarei, ai chipului ei și ai numărului numelui ei", ci și biruitori ai păcatului? Este posibil? Este necesar? De la ce punct, preocuparea aceasta devine sau este „perfecționism"?

Perfecționismul, sau păcatul desăvârșirii

Dicționarele românești[1] definesc perfecționismul ca fiind în mod general, „tendința de a ajunge la desăvârșire", sau în sens negativ:

1. „tendință maladivă (bolnăvicioasă) spre perfecțiune, care poate ajunge obsesie";
2. „tendință maladivă spre perfecțiune, care, ignorând, eliminând realizările parțiale, frânează orice realizare"
3. „tendință nevrotică de a atinge imposibilul, care poate merge până la obsesie";

Se mai precizează, de asemenea, că într-un sens special, perfecționismul este un „punct de vedere la stoici și la scriitorii creștini, după care scopul vieții este atingerea unui ideal perfect". În engleză, sensul termenului „perfecționist", începând cu secolul al XVII-lea, este „cineva care crede că perfecțiunea morală poate fi atinsă în existența pământească". Din secolul al XX-lea a apărut sensul: „cineva care nu este satisfăcut decât cu cele mai înalte standarde".[2] Este o adevărată calamitate pentru cei mai mulți dintre noi să descoperim că avem un soț perfecționist, un șef perfecționist, un profesor perfecționist etc. Perfecționistul adevărat este exigent cu sine, ceea ce este în regulă. Dar îi evaluează și pe cei din jurul lui după performanțele lui, în mod nerealist, sau după idealuri abstracte, irelevante.

În psihologie se vorbește despre perfecționism ca fiind o caracteristică multidimensională, cu multe aspecte pozitive și negative. Forma în care aspectele negative predomină este numită adesea maladaptivă: a-i „împinge pe oameni să încerce să realizeze idealuri intangibile sau ținte nerealiste, care conduc adesea la depresie și la o stimă de sine scăzută. Prin contrast, perfecționismul adaptiv îi poate motiva pe oameni să-și ajungă țintele și să se bucure de acest demers."[3]

Nu există parametri universali ai perfecțiunii, ci totul depinde de cosmoviziunea[4] gânditorului. Pentru unii, idealul perfecțiunii este atingerea fericirii sau a plăcerii maxime. Pentru alții, idealul perfecțiunii constă în progresul cunoașterii filozofice sau științifice. Alții, în sfârșit, definesc perfecțiunea ca o dezvoltare maximă holistică a întregii ființe, prin yoga și „meditație". Noi vom vorbi aici despre perfecțiune doar în sens creștin, spiritual-moral.

În istoria creștinismului, preocupările perfecționiste sunt ilustrate mai întâi în ortodoxia răsăriteană și în catolicism, unde idealul acesta este recomandat tuturor și urmat într-un sens mai profund în viața monahală. Dar încă din epoca patristică și până în zilele noastre, înțelegerea perfecțiunii creștine nu a fost unitară. Pentru idealul perfecțiunii creștine, se folosește, în mod obișnuit, în teologia ortodoxă și catolică, termenul de *îndumnezeire*, care este derutant; dar cel puțin unii, dacă nu mai mulți, îl înțeleg corect, ca o identificare cu Dumnezeu în natura morală: „să vă faceți părtași firii dumnezeiești", sau „să deveniți părtași de natură divină" (2 Petru 1:4) – desigur, nu de natura fizică (ontologică) a lui Dumnezeu ne putem împărtăși. La nivel practic însă, fiecare nevoitor are experiența lui, nu puțini alunecând într-un perfecționism mistic, orbiți de presupusa lumină de pe Tabor (Matei 17:2).

Protestantismul a produs orientări diverse în ce privește chestiunea perfecțiunii morale. Luteranii condamnă doctrina că în viața aceasta s-ar putea atinge perfecțiunea în sensul trăirii fără păcat. Creștinii sunt datori să se străduiască să tindă spre perfecțiune, dar fără a pretinde că se poate atinge în viața aceasta. Calviniștii (reformații), deși mărturisesc creșterea în har sau sfințirea, resping

DESĂVÂRȘIT ÎN HRISTOS
FLORIN LAIU

ESTE O ADEVĂRATĂ CALAMITATE PENTRU CEI MAI MULȚI DINTRE NOI SĂ DESCOPERIM CĂ AVEM UN SOȚ PERFECȚIONIST, UN ȘEF PERFECȚIONIST, UN PROFESOR PERFECȚIONIST ETC. PERFECȚIONISTUL ADEVĂRAT ESTE EXIGENT CU SINE, CEEA CE ESTE ÎN REGULĂ.

CA_august_2019.indd 27 7/16/2019 3:19:19 PM

ideea că perfecțiunea este posibilă în viață – ea ar fi posibilă numai după moarte, în glorificare.

Perfecțiunea, ca mărturisire de credință și ca experiență cerută fiecărui creștin, a fost exprimată în mod special în mișcarea wesleyană (metodistă) până pe la anii 1860, după care această doctrină a căzut în desuetudine, deși încă există unele biserici metodiste care învață sfințirea totală (perfecțiunea), care poate fi acordată credincioșului în mod treptat sau instantaneu. Sfințirea (desăvârșirea) instantanee a început să capete importanță odată cu mișcarea Holiness, care a produs noi ramuri metodiste, inclusiv mișcarea penticostală. Ca în orice mediu creștin, aceste preocupări au produs, de la caz la caz, atât progres spiritual real, cât și pretenții sau experiențe aberante.

Un perfecționism al experienței creștine, implicând trăirea fără păcat, a învățat și George Fox, pionierul Societății Prietenilor (Quakers, „tremurătorii"). Rețeta lui era în mare parte corectă: naștere din nou de la Duhul Sfânt, păstrarea privirii spirituale către crucea lui Hristos, ca centru al credinței, dar rețeta includea și condiția continuării de a te bizui pe „lumina interioară", socotită superioară luminii Scripturii.[5]

Un perfecționism cu adevărat păcătos s-a dat pe față în unele secte, ca aceea a grupului lui Noyes din Oneida. Noyes credea că Isus venise a doua oară la anul 70 și omenirea trăiește într-o nouă eră, în care adevărații creștini sunt cei care nu mai păcătuiesc. Pe la 1834, Noyes a declarat că este perfect, liber de păcat. Pe la 1836 și-a întemeiat primul grup de adepți. Pe la 1844, Noyes a hotărât să nu mai aibă relații sexuale cu soția sa și a început să dezvolte o teorie a abstinenței bărbătești. În același timp, susținea că, din moment ce el își predase lui Dumnezeu voința, orice ar alege să facă vine dintr-o inimă curată. Așa că a ales să întemeieze o așezare pe principii comunist-utopice (comunitate de bunuri), care includea și comunitatea de sex („căsătoria complexă"), practicarea abstinenței și, bineînțeles, căutarea perfecțiunii.

DESĂVÂRȘIREA ESTE ÎMPLINIREA VOII LUI DUMNEZEU, PENTRU CĂ EA ESTE SINGURA VOINȚĂ DESĂVÂRȘITĂ (ROMANI 12:2). DESĂVÂRȘIREA CREȘTINĂ NU ÎNSEAMNĂ DOAR PĂZIREA CELOR ZECE PORUNCI (MATEI 19:18- 20), CI APLICAREA PRINCIPIULUI DRAGOSTEI SUPREME FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI AL DRAGOSTEI FAȚĂ DE APROAPELE (MATEI 19:21).

Am dat exemplul de mai sus, care mi se pare tipic, deoarece multe grupuri eretice și sectare s-au format plecând de la o înțelegere dezechilibrată și păcătoasă a sfințeniei și a perfecțiunii creștine. Însuși Ellet Waggoner a căzut în această capcană. Cu peste 40 de ani în urmă, apăruse și în țara noastră un grup de frați și surori care, separându-se de biserică, erau obsedați de perfecțiunea care trebuie atinsă înainte de venirea Domnului. Printr-un spirit amăgitor, care i-a manipulat sub forma unor așa-zise descoperiri, au fost conduși la o serie de practici stranii de a-și testa reciproc abstinența – cheia desăvârșirii. Recent mi s-a spus că un frate din Uniunea noastră pretinde că nu mai păcătuiește. Slavă Domnului dacă este așa. Dar eu nu cred. Dacă ar fi fost fără păcat, nu aceasta ar fi fost vestea bună pe care s-o anunțe.

Ce este perfecțiunea biblică

Există mai multe sensuri ale perfecțiunii (desăvârșirii) în Biblie. Înainte de toate, vorbim despre desăvârșirea caracterului moral, care este o desăvârșire a dragostei (Matei 5:48; 1 Ioan 4:12). A iubi doar pe cei ce ne iubesc este o dragoste naturală, păgână, nedesăvârșită (Matei 5:46-47); dar a iubi și pe cei care nu ne iubesc este desăvârșire (Matei 5:44-45,48). De asemenea, dragostea este cu adevărat creștină, desăvârșită, când împlinim Cuvântul lui Dumnezeu (1 Ioan 2:5). Această desăvârșire nu este opțională, ci este porunca asemănării cu Isus; numai așa putem trece prin judecată cu încredere (1 Ioan 4:17), deoarece acolo unde este dragoste adevărată față de Dumnezeu și față de aproapele nu există motive de teamă (1 Ioan 4:18).

Desăvârșirea este împlinirea voii lui Dumnezeu, pentru că ea este singura voință desăvârșită (Romani 12:2). Desăvârșirea creștină nu înseamnă doar păzirea Celor Zece Porunci (Matei 19:18-20), ci aplicarea principiului dragostei supreme față de Dumnezeu și al dragostei față de aproapele (Matei 19:21). Legea lui Dumnezeu este legea desăvârșită, a libertății, numai când este trăită ca lege împărătească, a dragostei (Iacov 1:25; 2:8-13), pentru că dragostea este legătura desăvârșirii (Coloseni 3:14).

Desăvârșirea creștină poate fi înțeleasă și în sensul de maturitate, în contrast cu infantilismul spiritual (1 Corinteni 14:20; Efeseni 4:13; Evrei 5:11 – 6:2). Aceasta înseamnă să fim fără răutate, cu o inimă asemenea copiilor, dar cu o minte matură, puternică, echilibrată, rezistentă la cele mai înalte ispite (2 Corinteni 10:5). Desăvârșirea

CA_august_2019.indd 28 7/16/2019 3:19:19 PM

este numai prin rămânerea în Hristos (Coloseni 1:28). Ea nu este un nivel static la care să ajungem, nu este un plafon moral, ci o experiență dinamică, o continuă alergare spre ținta asemănării cu Hristos (Filipeni 3:12-15). De aceea este scris că răbdarea (*hypomoné* = perseverența) trebuie să-și facă în mod desăvârșit lucrarea în noi, ca să fim desăvârșiți și să nu ducem lipsă de nimic (Iacov 1:4). Desăvârșirea este în același timp autocontrolul perfect al ființei, care se dovedește prin controlul asupra vorbirii (Iacov 3:2).

Este creștinul „desăvârșit" în sensul că nu mai păcătuiește? Aici Scriptura face distincție între „nu păcătuiește" (nu trăiește în păcat, nu preferă păcatul) și „nu păcătuiește" (nu mai face niciun fel de păcat), așa cum vedem în următorul tabel:

Păcatul, ca indulgență vinovată		Păcatul, ca greșeală și omisiune	
Ex. 20:20	„să aveți frica Lui…, ca să nu păcătuiți"	„nu este om care să nu păcătuiască"	1 Împ. 8:46
Ps. 4:4	„cutremurați-vă și nu păcătuiți"	„nu este niciun om drept pe pământ, care să facă binele fără să păcătuiască"	Ecl. 7:20
1 Cor. 15:34	„veniți-vă în fire… și nu păcătuiți"	„voi veghea… ca să nu păcătuiesc" (Ps. 39:1)	Ps. 119:11
1 Ioan 3:6	„oricine păcătuiește… nu L-a cunoscut"	„cel drept să nu păcătuiască"	Ex. 3:21
1 Ioan 3:9; 5:18	„cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește"	„dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi"	1 Ioan 1:8
Prov. 13:21	„nenorocirea urmărește pe păcătoși"	„să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit"	1 Ioan 2:1
Rom. 6:20	„atunci când erați robi ai păcatului"	„când se va arăta El, vom fi ca El"	1 Ioan 3:2
1 Pet. 4:18	„ce se va face celui nelegiuit și păcătos?"	„poate să vă păzească de orice cădere"	Iuda 1:24

DESĂVÂRȘIREA MORALĂ NU SE OPREȘTE LA ASPECTUL NEGATIV, A „NU" MAI PĂCĂTUI. NU ESTE VORBA DOAR DE UN STIL DE VIAȚĂ ÎN CARE NU MAI FACI PĂCATE, NU DOAR O VEȘNICĂ „ABȚINERE" DE A PĂCĂTUI. DESĂVÂRȘIREA MORALĂ ESTE, ÎN ACELAȘI TIMP, ȘI CHIAR ÎN PRIMUL RÂND, POZITIVĂ: A TRĂI PRINCIPIUL DRAGOSTEI.

Desăvârșirea finală

O altă desăvârșire creștină este desăvârșirea experienței creștine la împlinirea speranței, la venirea lui Isus (1 Corinteni 13:10; Evrei 11:40). Aceasta cuprinde o desăvârșire a naturii când va veni „înfierea, adică răscumpărarea trupului" (Romani 8:23), dar și o desăvârșire a cunoașterii (1 Corinteni 13:8-9).

Adevărata desăvârșire însă nu este niciodată „finală", pentru că ea este vie și se va dezvolta la infinit. Ca și celelalte expresii ale vieții umane, desăvârșirea morală nu se oprește la aspectul negativ, a „nu" mai păcătui. Nu este vorba doar de un stil de viață în care nu mai faci păcate, nu doar o veșnică „abținere" de a păcătui. Desăvârșirea morală este în același timp, și chiar în primul rând, pozitivă: a trăi principiul dragostei – Legea Împărătească. Nu există nicio limită în aceasta, deoarece mântuiții vor avea o veșnicie pentru a exprima ce au învățat pe pământ și a-și dezvolta virtuțile creștine. Chiar și îngerii buni, care sunt desăvârșiți, fără păcat, sporesc în dragoste. Dar nimeni nu a atins și nu va atinge vreodată desăvârșirea Domnului Hristos. El este Singurul care a exprimat în natură umană desăvârșirea lui Dumnezeu. Vom reflecta caracterul Lui în măsura în care vom avea Duhul Lui încă de acum. Vom imita Modelul, dar nu-L vom egala niciodată, deoarece caracterul Lui a fost proporțional cu misiunea Lui unică și sacrificiul Lui infinit. Totuși, există un sens în care se așteaptă să fim ca El, nevinovați și dispuși să împlinim voia lui Dumnezeu fără rezervă:

Creștinul luptător își dă seama cu ce anume se confruntă: cu o putere ciudată, care se opune ideii de atingere a desăvârșirii pe care o are Hristos. Dar el știe că în Răscumpărătorul său există putere mântuitoare care va câștiga pentru el biruința în acest conflict. Mântuitorul îl va întări și-l va ajuta când vine să implore har și eficiență. (E.G. White, *Review and Herald*, 31 martie 1904, par. 15). ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

[1] La adresa www.dexonline.ro cititorul poate accesa aproape toate dicționarele românești.

[2] Vezi www.etymonline.com/Search.

[3] En. Wikipedia, "Perfectionism (psychology)".

[4] Termen bine împrumutat de români din spaniolă (*cosmovisión*), cu sensul de „concepție generală despre lume și viață" (en. *worldview*). Limba română, neavând un termen propriu pentru această noțiune, folosește cuvântul pretențios german *Weltanschauung*, iar dicționarele românești definesc termenul „cosmoviziune" numai după uzul rusesc: „transmitere de imagini televizate din cosmos".

[5] En.Wikipedia, „Christian Perfection".

CA_august_2019.indd 29 7/16/2019 3:19:19 PM

Adventist World

CHIAR CONTEAZĂ STILUL DE VIAȚĂ?

NU SUNT SUFICIENTE MEDICAMENTELE CARE ȚIN TENSIUNEA ARTERIALĂ ÎN LIMITE NORMALE?

Ați abordat diferite aspecte ale subiectului referitor la hipertensiunea arterială. Se pare că tratamentul este eficient, iar complicațiile hipertensiunii arteriale sunt în scădere. Am 40 de ani și îmi iau regulat medicamentele pentru reglarea tensiunii arteriale. Chiar mai am nevoie și de schimbări în stilul de viață?

Hipertensiunea (tensiunea arterială ridicată), sau „ucigașul tăcut", a fost subiectul multor întrebări pe care le-am primit în ultimii 15 ani. Acest lucru se datorează faptului că hipertensiunea este o problemă foarte comună. În 2015, estimările erau următoarele:

- Mai mult de 1,3 miliarde de oameni din întreaga lume aveau nivelul tensiunii arteriale cu valori cuprinse în intervalul 130–139/85–89 mm Hg. Acest lucru indică un început de hipertensiune.
- Între anii 1975 și 2015, valorile medii ale tensiunii arteriale au rămas în mare parte la fel pentru bărbați și au scăzut ușor în cazul femeilor.[1]

Aceste estimări sunt îngrijorătoare, având în vedere că s-a accentuat puternic gradul de conștientizare și de tratare a hipertensiunii arteriale. În ciuda eforturilor de educare și de conștientizare a sănătății la nivel global, doar 57% dintre persoanele cu hipertensiune sunt conștiente de starea lor și doar 40,6% primesc tratament antihipertensiv, 13,2% fiind monitorizate. Această diferență între numărul de pacienți hipertensivi, accesul la tratament și monitorizarea hipertensiunii este mai mare în țările cu venituri medii și mici.[2] Aceste cifre sunt alarmante și trebuie luate în considerare și, de asemenea, trebuie trecut la acțiune.

Recent, American Heart Association și Colegiul American de Cardiologie au redus pragul hipertensiunii arteriale pentru a se putea interveni chiar mai devreme. Cel mai mare impact este așteptat la persoanele mai tinere, cu vârsta sub 45 de ani. Lumina de avertizare, nu numai pentru Statele Unite, ci și pentru organizațiile care se ocupă de gestionarea tensiunii arteriale în întreaga lume, este că trebuie să reducem valorile tensiunii arteriale, urmărind în principal evitarea tratamentului medicamentos.

Urmărim cu atenție literatura de specialitate din domeniul sănătății. În ultima vreme a existat o creștere notabilă a articolelor, publicațiilor și recomandărilor legate de gestionarea hipertensiunii. Mesajul principal a fost rolul-cheie al schimbărilor din stilul de viață. Acestea includ:

- pierderea în greutate și menținerea greutății ideale
- exercițiu fizic zilnic
- încetarea consumului de tutun
- evitarea alcoolului
- dietă bogată în legume, fructe, cereale integrale, nuci și grăsimi nesaturate
- evitarea cărnii roșii, a grăsimilor saturate, a carbohidraților rafinați (prăjituri, dulciuri și băuturi care conțin zahăr)
- reducerea aportului de sodiu (sare).

Multă lume are nevoie de medicamente pentru a ține sub control hipertensiunea. Modificările stilului de viață sunt esențiale în controlul și chiar în scăderea valorilor tensiunii arteriale. Cuvântul „scădere" este folosit cu prudență deoarece, odată ce schimbările în stilul de viață ajută la atingerea scopului dorit, ele trebuie să fie menținute pe viață. Nu este surprinzător faptul că toate schimbările din stilul de viață de mai sus sunt de fapt parte din reforma sanitară cunoscută adventiștilor! Această informație ne poate ajuta să exercităm o influență pozitivă în comunitățile noastre, deoarece facem în mod activ diferența în domeniul sănătății prin programele de screening, identificând factori de risc cum ar fi hipertensiunea arterială.

Stilul de viață chiar contează! Putem identifica rutele de mers pe jos în siguranță, putem pune bazele unui club sport, putem să îi învățăm pe alții secrete cu privire la o alimentație sănătoasă, să împărtășim speranța și să încurajăm păstrarea pe cât se poate în stare perfectă a corpului nostru, chiar dacă acesta este afectat de păcat. Aceasta poate fi adevărata slujire în domeniul sănătății, care răspândește lucrarea vindecătoare a lui Isus. ■

[1] http://www.who.int/gho/ncd/risk_factors/blood_pressure_prevalence/en/.

[2] http://www.paho.org/hq/index.php?option=com_content&view=arti- cle&id=13257%3Adia-mundial-de-la-hipertension-2017-conoce-tus-numeros&catid=9283%3Aworld-hypertension-day&Itemid=42345&lang=en.

Peter N. Landless, medic cardiolog, este directorul departamentului Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

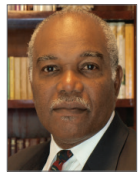

Zeno L. Charles-Marcel, medic internist, este director asociat al Departamentului Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

CA_august_2019.indd 30 7/16/2019 3:19:20 PM

PROVERBE DIN SCRIPTURI

Completează careul, citind cartea Proverbele 1 și 2, apoi memorează versetul care ți-a plăcut cel mai mult și scrie-l în spațiul de mai jos.

_____

_____

_____

MIELUȘEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

1. Ascultă, fiule,
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _
tatălui tău și

2. nu lepăda
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
mamei tale.

3. _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
strigă pe ulițe,

4. își înalță _ _ _ _ _ _
în piețe.

5. Fiule, dacă vei primi
_ _ _ _ _ _ _ _ _ mele...

6. ...dacă te vei _ _ _ _
pentru pricepere.

7. dacă o vei căuta ca
_ _ _ _ _ _ _ _ și

8. vei _ _ _ _ _ după ea
ca după o comoară...

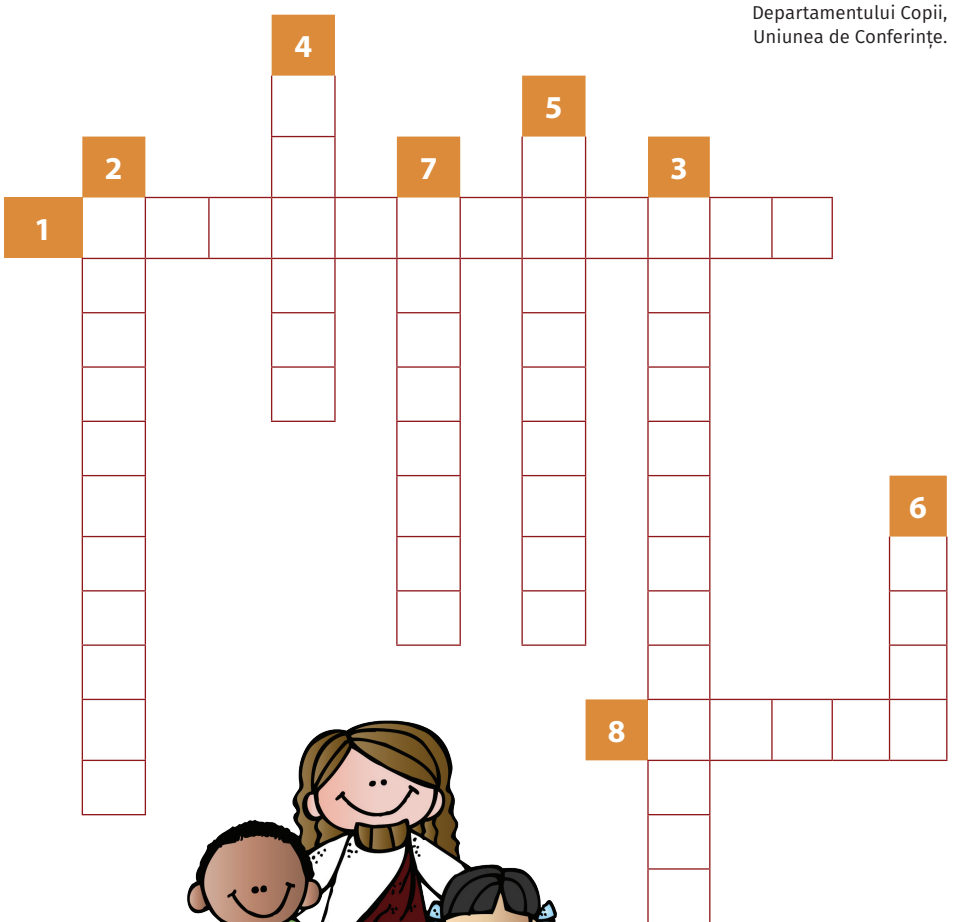

Răspunsuri: 1 - învățătura; 2 - îndrumările, 3 - înțelepciunea, 4 - glasul, 5 - cuvintele, 6 - ruga, 7 - argintul, 8 - umbla.

CA_august_2019.indd 31 7/16/2019 3:19:21 PM

CA_august_2019.indd 32 7/16/2019 3:19:22 PM